

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 697

De schrik van Tripolis.

20 CENT

Onder zijn krachtigen greep verslaptten de spieren van den millionair.

☞ Elke aflevering bevat een volledig verhaal. ☜

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK EN KUNSTHANDEL. LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Schrik van Tripolis

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

SPOREN IN HET ZAND.

Reeds sedert drie dagen trokken Raffles, Charles Brand en James Henderson te paard door de woeste, brandend heete streken, die zich uitstrekken ten zuiden van het Shergia-gebergte, door de Arabieren Djebel Shergia genoemd.

Een halven dag tevoren omstreeks hadden zij het gebied van de onafzienbare zandwoestijnen verlaten en trokken nu dwars door het gebergte, den weg volgend die ook genomen wordt door karavanen, welke uit de Sahara komen, soms maanden reizens ver, en zich dan naar Tripolis begeven, dat van een der voornaamste karavaanwegen van geheel Afrika het einde is.

Want behalve in de dichtbevolkte streken telt Noord-Afrika nog maar zeer weinig spoorlijnen en nog altijd is het lijntje niet afgemaakt, hetwelk de Italianen van Tripolis af zuidwaarts hebben aangelegd, met als eerste einddoel Mizda. Dat lijntje zou nog geen dertig kilometers lang zijn, maar zoo ongehoord groot zijn de

moelijkheden, door de natuur, maar vooral door den mensch in den weg gelegd aan den aanleg van zulk een lijn, dat de Italianen zich afvragen, of zelfs Mizda wel ooit bereikt zal worden.

In den tijd, dat dit avontuur van Raffles zich afspeelde, was de lijn omstreeks halverwege gevorderd, en hield plotseling op, midden in het zand, met geen water in den omtrek te bekennen in een straal van 15 kilometers, en temidden van verstrooide tenten, dwarsliggers, einden rail, en een paar houten loodsen.

Wie verder wilde trekken, moest gebruik maken van kameel of paard.

Vele uren waren voorbijgegaan, zonder dat er een enkel woord gewisseld werd tusschen de drie mannen die daar voorttrokken, gezeten op fraaie Arabische paarden, getuigd op de wijze der Touaregs.

Naar het scheen was ieder in zijn eigen gedachten verdiept, en die waren niet van den aangenaamsten aard.

Niet alleen was de hitte schier ondraaglijk, maar er hadden zich pas kort geleden zaken afgespeeld, die nog maar al te vast gegrift waren in de herinnering dier mannen.

Tot volkomen begrip van hetgeen nu moet volgen, is het volstrekt noodzakelijk, hoezeer ook in het kort, hier weer te geven hetgeen den Engelschen avonturier in den loop der laatste weken wedervaren was.

In zijn leven was een man gekomen, van wiens bestaan hij tot kort geleden alleen maar wist door den mond van anderen, en dat hij, eerlijk gezegd, geruimen tijd voor een sage had gehouden.

Die man van de bastaardzoon van Arsène Lupin, die echter den naam voerde van zijn vader, ofschoon hij daar strikt genomen geen recht op had. Raffles had voor het eerst van Arthur Lupin, den zoon vernomen, toen deze een zeer stoutmoedigen aanslag had beraamd op de mooie dochter van een Franschen markies, wiens rijkdommen hij daarenboven had willen stelen.

Het zou ons te ver voeren, hier in den breede weer te geven, wat er vervolgens voorviel.

Het zij genoeg, te vermelden, dat Raffles door een toeval in staat werd gesteld niet alleen om dien aanslag te verijdelen, maar ook om Lupin te dwingen overhaast de vlucht te nemen, met achterlating van eenige zeer kostbare strijdmiddelen — een voormalige Deutsche U-boot, die hij geheel had hersteld en voor zijn gebruik ingericht en een verborgen rotswooning op de kust van Normandië.

Lupin had dwars door Frankrijk de wijk genomen en in de Pyreneeën, even voorbij de Spaansche grens, had een nieuw treffen plaats gehad tusschen de beide avonturiers, die in karakter zoo hemelsbreed van elkander verschilden en ditmaal was Lupin de aanvoerder geweest van een bende zeer gevaarlijke bandieten, en hij bevond zich in gezelschap van zijn minnares, een zekere Jenny Bernard. Nogmaals had Lupin zich weten te onttrekken aan de wreken-de hand der gerechtigheid, al hadden heel wat van zijn helpers in het stof moeten bijten, en hij was met een kleine, zeer snelle boot gevlucht uit een Spaansche haven, in de hoop, ongehinderd een of andere Afrikaansche havenplaats te bereiken, maar hij had buiten de draadlooze telegrafie — en buiten Raffles gerekend.

De politie zat hem dicht achter de hielen, er kwamen zelfs oorlogsschepen kwamen bij de achtervolging te pas, de Fransche bandiet verweerde zich met hand en tand, ja zelfs met torpedo's van klein formaat, met een waarvan hij een Fransche politieboot in den grond boorde,

en Raffles kon slechts met moeite een gedeelte van de opvarenden redden.

Helaas echter begreep de Fransche politie maar al te goed wie de redder was, en Raffles had zelfs de grootste moeite zich te ontdoen van die lastige geredden, die met weinig dankbaarheid bezielde schenen te zijn, en hem tot iederen prijs wilden dwingen, met zijn motorboot koers te zetten naar het eiland Djerba, op de kust van Algerië, terwijl Raffles juist vast van plan was eerst naar Tripolis te gaan, hetgeen hij, als particulier, kon doen, maar waar de Italianen zeker met een scheef oog die Fransche politiemannen zouden hebben aangezien, die verder niet meer in staat zouden zijn, de jacht op Lupin voort te zetten.

Tripolis was nu eenmaal Italiaansch, men duldde geen inmenging van Franschen, de toestand was juist toen tamelijk gespannen, maar Raffles bekommerde zich om dit alles niet, en ontdeed zich van zijn lastige gasten, om dan zelf de achtervolging van Lupin weer voort te zetten.

Hij had diens spoor hervonden in een zeer klein Tripolitaansch havenplaatsje Mesra Safran. Het bleek dat daar nog geen uur tevoren eenige Europeanen ontscheept waren, en hij herkende dan ook onmiddellijk de motorboot van Lupin met de kleine, verraderlijke lanceerbuis op het voordek.

Tot zijn groot leedwezen was hij wel genoodzaakt, zijn eigen motorboot daar in de steek te laten, met de kans, men mocht wel zeggen de zekerheid, dat de politiemannen die hij aan boord had gehad, aanstonds beslag zouden gaan leggen op dat vaartuig, zoodra zij daartoe maar in staat waren, en zette zich stoutmoedig aan de achtervolging van den man, dien hij als zijn doodsvijand had leeren beschouwen, en die, dit wist hij, geen middel zou schuwen om die lastigen tegenstander voor goed uit den weg te ruimen. Ruim een week duurde die achtervolging, met hoogstens eenige uren reizen te paard tusschen wild en jager. Raffles vernam dat Lupin onderweg zijn minnares had doen vertrekken, die geheel alleen, slechts vergezeld door een gids, den weg naar Tripolis had aanvaard, waar ze haren minnaar zou opwachten nadat die zijn taak verricht had.

Wat was die geheimzinnige taak, die hem zoover de woestijn invoerde, ver buiten de bewoonde streken?

Raffles zou het spoedig ontdekken. Het bleek dat Lupin, zelfs in de Sahara, trouwe vrienden had! Hij had zich aan het hoofd gesteld van een groep woestijnroovers, woeste Touaregs, onder bevel van Sid Fedoel Gabbas, en zijn

eerste doel was, een schat te gaan halen, die hij waarschijnlijk vroeger had begraven in den bouwval van een ouden moskee. Het bleek dus dat de schurk gebrek begon te krijgen aan constanten! Het noodlot wilde echter, dat Raffles, terwijl Brand en Henderson op jacht waren bij dien bouwval door de roovers werd overvallen en weggevoerd, en naar hun kamp geslept, waar een afgrijselijke dood hem wachtte, want Lupin had hem willen dwingen de plek te verraden, waar Raffles zelf, zooals de Fransche bandiet had uitgevonden, een zeer groot bedrag aan goudgeld had verborgen. Het was een van de twintig, dertig schatkamers, welke Raffles over de geheele wereld bezat, en waarvan er tot op heden niet meer dan twee door de politie ontdekt zijn. Een in de buurt van Boekarest, in de fundamenten van wat eens een klooster was, en een andere op een klein eiland ten noorden van Spitsbergen.

De lievelingsvrouw van Fedoel Gabbas echter, wist Raffles te redden, op het allerlaatste oogenblik en met de hulp van Brand en Henderson, die, vermomd als Arabieren, het spoor van de Touaregs hadden gevolgd, en hun kamp hadden weten te ontdekken.

Een vlucht volgde, waarbij Suleika als gids moest dienen, zij werden echter achtervolgd door den troep, een gevecht had plaats op den top van een woesten berg, en ten koste van haar eigen leven redde de jonge Bedouïne nogmaals de drie blanken. Zij hadden de vlucht kunnen nemen op drie paarden van Touaregs en niets anders bezaten zij toen meer dan een enkele tent, een paar dekens, hunne geweren en water voor enkele dagen.

Lupin had de schat weten te behouden, en Raffles had op dat oogenblik wel aan andere dingen te denken dan aan een wekenlangen tocht dwars door de woestijn, naar de plek, waar zijn eigen schat begraven lag.

Hij wilde naar Tripolis!

Daar bevond zich Jenny Bernard, en Raffles was er van overtuigd, dat Lupin zijn woord zou houden, en zich daar bij haar voegen.

En hij wilde niet rusten, voor hij had afgezekend met den Franschen bandiet, die bloed en ellende zaaide, waar hij den voet zette. Lupin zou hem den schat weer afstaan, die Raffles reeds in zijn handen had gehad, dat had de Engelsche avonturier gezworen!

En daarom trokken zij nu reeds drie dagen zoo snel de paarden maar wilden loopen, in noordelijke richting, en zij wisten den tweeden dag reeds, dat de Touaregs van een achtervolging hadden afgezien, bevreesd als zij waren voor de beter gewapende, en talrijke Ara-

bieren in de meer bewoonde streken. Bovendien konden zij op partrouilles Italiaansche soldaten stuiten, of op inlandsche kameelruiters — en beide ontmoetingen waren al evenzeer te vreezen.

Maar Raffles wist dat Lupin zich niet meer bij hen bevond. De Fransche roover had thans ook geen enkele reden meer, zich van de hulp zijner woeste bondgenooten te verzekeren. Hij had den tempelschat bij zich, hij was misschien vergezeld door een paar vertrouwde mannen, en het was zeker dat hij nu in geforceerde dagmarschen optrok naar Tripolis, in de hoop en de verwachting dat men zijn spoor wel volkomen bijster zou zijn geraakt, en vertrouwend op zijn groote bekwaamheid in de vermomningskunst.

Dat Lupin voor hem uittrok wist Raffles uit de ondervraging van de eenvoudige landbouwers en kameeldrijvers, die hij op zijn langen weg ontmoette. Altijd was er sprake van een blanke en twee Touaregs, die in Noordelijke richting trokken, alle drie te paard.

En nu was het middag, de zon maakte de schaduwen reeds lang, en aan den voet van een rots, zoo gloeiend, dat men haar oppervlakte niet ongestraft kon aanraken, hield Raffles zijn paard in, keek eens om zich heen, en zeide:

— Wij zullen hier rusten, vrienden! Onze dieren zijn zeer vermoeid. En wij mogen ook ons zelve niet al te zeer uitputten. Daarginds is schaduw. En er zal hier in de buurt wel water zijn, dunkt mij, want ik zie daar gras groeien en palmboomen.

De drie mannen bevonden zich aan den ingang van een soort reusachtig portaal tusschen twee bergen in, de een hoog, de ander laag, een portaal van bijna een kilometer lengte, en waarvan de bodem met fijn zand was bedekt, koperrood van kleur.

De helling van den lagen berg was bedekt met kort gras, en het was ook daar, dat eenige palmboomen groeiden.

De drie mannen wilden juist afstijgen, toen Brand een waarschuwend kreet liet hooren en zijn geweer van den schouder rukte.

Zijn oogen waren gevestigd op het andere uiteinde van den doorgang, van dien woesten bergpas, waar zooveel twee gedaanten waren verschenen, die zich nu zonder een enkele beweging scherp afteekenden tegen den rosparzen hemel.

Het waren twee ruiters, en naar hunne lange mantels en hun geweldige punthoeden te oordeelen moesten het Touaregs zijn.

Een Touareg in deze streek is meestal een

vijand, en de drie mannen waren dan ook dadelijk op hun hoede, en stegen vlug af, gereed om aanstonds te schieten.

Niemand vuurde nog, want daartoe was de afstand te groot.

De Touaregs schenen een oogenblik in beraad te zijn en toen wendden zij eensklaps den teugel gaven hunne steigerende paarden de sporen, en verdwenen een paar tellen later met fladderende mantels en zwaaiend met hun geweren uit het oog. De lage heuvel onttrok hen thans aan het gezicht.

— Te paard, vrienden! riep Raffles aanstonds. Wij moeten zien waar zij blijven! Den heuvel op!

De drie mannen wierpen zich weder in de hooge, morsige zadels en dreven de paarden zoo snel zij maar konden langs de glooiing van den heuvel naar den top.

Toen zij bijna boven waren, stegen zij weer af, slopen bukkend verder, het geweer in den aanslag, gereed om te vuren.

Toen knielden zij neer in het hooge gras en bijna aanstonds zagen zij, heel in de verte, als figuurtjes uit een kinderspeeldoos, de beide Touaregs, wier paarden met dien korten, vinnigen galop der Arabische woestijnrossen, voortsnelden in zuidelijke richting.

Reeds hief Brand zijn geweer op, om hen een kogel na te zenden, maar Raffles drukte aanstonds den loop omlaag van het wapen en zeide:

— Verspeel je kogels niet, mijn jongen! De afstand is veel te groot! Het is bijna zeker, dat wij hier te doen hebben met de beide metgezellen van Lupin, die hij heeft teruggezonden, nu hij de meer bewoonde streken heeft bereikt. Laat hen maar gaan — zij zullen ons niet meer lastig vallen!

Tien minuten ongeveer bleven zij daar boven en toen viel er van de beide woestijnroovers niets meer te bespeuren dan een heel klein stofwolkje aan de kim.

Zwijgend daalden zij de helling weder af, voerden hunne paarden aan den teugel naar omlaag, kluisterden de dieren, en strekten zich uit

op het zand in de schaduw, om een paar droge beschuiten te eten, en een paar sneden van het in de zon gedroogde vleesch, hetwelk zij te danken hadden aan een gelukkig schot van Brand, die den dag tevoren een kleine antilope had geschoten. Een uur later trokken zij weer verder.

Nog was de zon niet achter den einder verdwenen. Zij en hunne rijdieren wierpen schaduw van vele tientallen meters lengte, donkerpaars van kleur.

Zij volgden nu reeds sedert eenige dagen den karavaanweg, die steeds oases opzoekt en de kleine dorpen.

Raffles, die vooraan reed, hield eensklaps zijn paard weer in, wees naar het zand, en riep uit:

— Wij zijn op het goede spoor, vrienden!

Brand was naderbij gekomen en zei verbaasd:

— Hoe kun je dat weten? Ik zie wel den indruk van hoeven, maar die zeggen mij niet veel!

— Mij daarentegen wel, mijn waarde! De indrukken zijn niet alleen versch, maar het is duidelijk te zien dat zij afkomstig zijn van een telganger. Nu weet je dat de Arabier zijn paard nimmer in den telgang africht, tenzij het bestemd is voor een vrouw. Nu is het zoo goed als zeker dat Lupin zich heeft moeten tevreden stellen met het paard van die arme, kleine Suleika! Ik weet met zekerheid, dat een van de ijzers van dat paard een weinig los was, — en ook dat is hier duidelijk te zien — zie maar! De indruk van het rechtervoorbeen is lang niet zoo scherp als van de anderen!

Brand keek een weinig nauwkeuriger toe, en nu zag hij dat de indrukken inderdaad waren van een paard, dat tegelijkertijd de beide rechte en linksche beenen verzette, en niet, zooals ieder gewoon rijdier, tegelijkertijd het rechter voor- en linker achterbeen!

— Naar den indruk te oordeelen kan hij ons niet meer dan eenige uren voor zijn, vrienden! vervolgde Raffles, en Brand zag hoe strak, somber zijn gelaat stond.

— Laat ons voortgaan — misschien valt hij ons onderweg nog wel in handen, mijnheer Arthur Lupin!

HOOFDSTUK II.

DE SLOPPEN VAN TRIPOLIS.

Maar er deden zich onderweg moeilijkheden voor, onverwachte gebeurtenissen, die de drie mannen ophiielden, en zelfs dreigden, het geheele plan van Raffles in duigen te doen vallen.

Het begon in Sokna, een plaatsje met een drieduizend inwoners aan den karavaanweg, en op de noordelijke uitloopers van het Djebel Shergia gelegen.

Daar werden twee van de drie paarden ziek onder zeer verdachte omstandigheden.

Wat de dieren mankeerden, kon zelfs Raffles moeilijk zeggen, maar zij bezweken onderweg, twee uren voorbij Sokna, en nadat zij gegeten hadden van het gewone voeder, dat ook aan de andere paarden werd voorgezet door den paardenverhuurder in de genoemde plaats.

Het derde paard had echter van dat voeder niet gegeten en daar het gezond bleef en frisch, was er alle aanleiding om aan een misdadig opzet te gelooven.

Zou Lupin dus zelfs tot hier zijn handlangers hebben?

Had hij den paardenhandelaar eenvoudig omgekocht? Het viel niet uit te maken, maar dit is zeker, dat de twee arme dieren plotseling begonnen te strompelen, neervielen, smartelijk hinnikten, met de vier beenen in de lucht trappelden, en toen plotseling stil bleven liggen, nadat een lange rilling hun over de glanzende huid was geloopt.

De dieren waren dood.

En er zat niets anders op, dan dat Raffles en Brand, die het beste konden loopen, drie uren te voet aflegden, tot aan een vlek, waar zij zonder moeite versche paarden konden krijgen, niet al te beste, maar dan toch bruikbaar.

Een dag later werd een van die dieren kreupel, en Raffles moest het in Bondjem afstaan aan den vilder.

Hier was zeker alleen maar sprake van een ongelukkig toeval, maar intusschen hield ook dit voorval de reizigers weder aanzienlijk op, en toen zij tenslotte na heel wat moeilijkheden en ontbering het zooeven reeds genoemde plaatsje Mizda hadden bereikt, na de Wadi Sofyin te zijn overgetrokken, wisten zij, dat Lupin hun op zijn minst een vollen dag moest vóór zijn, tenminste wanneer hij niet te kampen had gehad met dezelfde tegenslagen.

Maar in dat geval hadden zij hem moeten voorbijgaan, en dat was zeker niet het geval geweest. Integendeel, nog dienzelfden ochtend had Raffles in een klein dorpje van vreedzame landbouwers vernomen, dat den dag tevoren een Europeesche reiziger bij den tuighandelaar en zadelmaker van het plaatsje een muilezel had gekocht, het eenige rijdier dat er te krijgen was, maar dan ook van een uitstekende hoedanigheid, omdat zijn paard doodelijk vermoeid en niet meer te berijden was.

Op Raffles' vraag had die zadelmaker, een man met sneeuwwit hoofdhaar, en die verklaarde dat hij minstens honderd jaar moest zijn, een vrij nauwkeurige beschrijving gegeven van den koper van zijn muilezel, en reeds dat signalement zou voldoende zijn geweest.

Maar Raffles liet zich ook het paard toonen, dat juist op het punt stond, naar den paarden-slachter te worden gebracht, en toen hij het dier een paar stappen liet doen, herkende hij het onmiddellijk als een telganger. En het loszittende ijzer aan het rechtervoorbeen kon pas een paar dagen geleden vernieuwd zijn, want de spijkerkoppen waren nog nauwelijks gelijk gesleten!

En dat was nu juist een vol etmaal geleden!

Bevond de Fransche bandiet zich reeds in Tripolis?

Hield hij zich nog te Mizda op? Maar waarom zou hij blijven in dat plaatsje, waar hij niets te zoeken had, waar hij slechts al te zeer kon opvallen, en waar hij groot gevaar liep op een ontmoeting met Italiaansche troepenafdeelingen?

Want tot hiertoe strekten zich zeer vaak de tochten uit van het Italiaansche garnizoen van Tripolis.

Toch stelde Raffles onmiddellijk na zijn aankomt een grondig onderzoek in, en het bleek hem dat hij slechts zijn tijd zou verliezen, als hij Lupin hier zocht.

Verscheidene inwoners verklaarden hem, dat den dag tevoren een Europeaan op een muilezel was komen aanrijden, een vol uur had gerust, levensmiddelen had gekocht en toen weer in noordelijke richting was verder getrokken.

In noordelijke richting — dat kon dus slechts naar Tripolis zijn! En Raffles had een vollen dag verloren!

Hij zelf gaf zich dus ook geen rust, maar zette onmiddellijk zijn tocht voort, ofschoon hij heel wel begreep dat ook hij zich thans in groot gevaar ging begeven.

Er kon geen oogenblik aan getwijfeld worden of thans was ook te Tripolis die geheele opzienbarende achtervolging bekend gemaakt op de Middellandsche Zee. Men had te Mesra Safran zijn schip moeten vinden, het was waarschijnlijk reeds in beslag genomen, of wel men had het daar gelaten en zich in hinderlaag gelegd, in de hoop, dat de eigenaar zich wel spoedig zou komen aanmelden.

En Tripolitanïë is nu eenmaal nog steeds een land, waar de Europeanen verre in de minderheid zijn, en waar dus de komst van drie vreemdelingen opzien moest baren.

Weliswaar was Tripolis een stad van ruim vijftigduizend inwoners — maar op zijn minst 45000 daarvan waren Arabieren, Mooren, Negers of Chaamba's. Ook waren er kleurlingen uit Egypte, en voor de rest waren het Italianen, handelaars, en militairen, Duitschers, Engelschen, en vrij veel Spanjaarden. Verreweg de meesten daarvan waren handelaars of reeders.

Was Raffles maar eenmaal binnen in de stad, dan zou hij zeker wel kans zien zich te vermommen en zich verborgen te houden. De groote moeilijkheid was slechts er ongemerkt binnen te komen, en spoedig een klein huisje te vinden, waarin hij zich desnoods eenige weken schuil kon houden.

Dat was zeker — wat Lupin gelukte, dat moest hem ook gelukken!

En zoo trokken de drie mannen nog steeds verder op hun vermoeide paarden, zelve reeds zoo bruin gebrand, zoo vermagerd, dat men hen voor Arabieren had kunnen aanzien. De arme Henderson klaagde dat hij gedurende zijn verblijf van drie weken in Afrika minstens 45 kilo was afgevallen, en al mocht dit heel zeker sterk overdreven heeten — de reus was toch ook heel wat verminderd in lichaamsgewicht.

Raffles moest een omweg maken, daar hij zorgvuldig den in aanleg zijnden spoorweg wilde vermijden, en hij dacht er ook niet aan, bij daglicht en door de hoofdboort in het zuiden Tripolis binnen te trekken.

Integendeel, tegen het vallen van de duisternis, beschreef hij met zijn beide metgezellen een grooten boog om de stad heen, totdat zij bijna de kust bereikt hadden, en, van een hoogen heuvel af, het uitzicht hadden over de versterkte haven met haar dreigende bastions en haar loerende kanonnen.

Tripolis heeft nog het grootste gedeelte van haar oude wallen, en eenige fraaie poorten.

In tijden van oorlog en van woelingen worden die zelfs gesloten, en niemand mag na zonsondergang de stad meer binnenkomen of verlaten zonder een speciale vergunning van den Italiaanschen gouverneur.

Buiten de stadswallen lagen nog verscheidene hutten van inboorlingen, rustige landbouwers, die er tevens wat schapen of langgehoorde runderen op na houden, of wel een lastkameel, dat zij verhuren aan de vreemdelingen, met een van hun kinderen als gids.

Het komt menigmaal voor, dat men zulk een deftig voortschrijdend, gebult dier in gezelschap ziet van een dreumes, nog geen zes jaren oud, en niet eens tot het kniegewricht van het beest reikend, en toch volgen zij hun kleine, bruine meesters zoo gedwee als lammeren.

En thans was er voor Raffles een zeer moeilijk oogenblik aangebroken.

Kon hij er op vertrouwen dat een beschrijving van de drie Europeanen nog niet over geheel het noorden van Afrika verspreid was, en nog niet deze eenvoudige inlanders had bereikt, waarvan er slechts twee op de honderd schrijven en lezen kunnen?

Het is waar — alle drie droegen nog altijd de lange, donkergrijze mantels der Touaregs — maar zij hoefden het niet te probeeren, zich bij een inlander voor een soortgenoot uit te geven, want zelfs de minst beschaafde hunner zou wel onder de oppervlakte weten te zien! Henderson was nu eenmaal geen Arabier, en zeker geen Touareg — want de meesten hunner zijn klein van gestalte en zeer mager. Henderson met zijn zes en een halve voet lengte zou voor een wonderwezen worden aangezien, om nog maar niet eens te spreken van zijn blauwe oogen, en zijn peenkleurig haar!

Die vermomming was goed geweest in de duisternis, toen zij daarin de bewakers van Raffles overvielen, maar in het felle zonlicht zou zij geen stand houden.

Integendeel, zij kon hier slechts meer schade berokkenen dan den drager beschermen.

Allereerst ontteden de drie mannen zich dus van deze kleederen, begroeven ze zorgvuldig, en trokken toen pas voorzichtig in de schemering verder. Brand had het voorstel gedaan, tegen grof geld een snelle motorboot te huren, en maar zoo spoedig mogelijk deze gevaarlijke streken te verlaten, maar Raffles had slechts de schouders opgehaald en met vaste stem verklaard, dat hij Tripolis niet zou verlaten, alvorens zekerheid te hebben omtrent het lot van Lupin en van zijn minnares.

Het punt waar de mannen thans bijeen stonden, naast hunne rijdieren, bevond zich op nau-

welijks dertig meters afstand van de hooge, aarden wallen. En nog wisten zij niet wat te doen, en hoe te handelen, om snel en ongemerkt Tripolis binnen te komen, of althans een verblijf te vinden voor den nacht, toen het toeval Raffles te hulp kwam.

Sedert eenige oogenblikken scheen er eenige beweging te zijn ontstaan in de nabijheid van een der hutten die men hier zag, half van klei, half van stroo opgetrokken, en voorzien van een lage deur, die men met behulp van touwen hengesels kon openen.

En het bleek al spoedig dat de bewoner van die hut ging verhuizen!

En het was niet maar een eenvoudige verplaatsing, want er werd een lastkameel aangebracht, die beladen werd met allerlei huisraad, kleederen, en een enkel meubelstuk.

Ten laatste kwam er een krachtig gebouwd man te voorschijn, vergezeld door drie kinderen, waarvan de jongste een jaar of twaalf kon zijn, die zich gereed scheen te maken, de kameel weg te drijven, na het dier met behulp van een paar burenen te hebben beladen, met al zijn hebben en houden, toen Raffles haastig op hem toetrad, hem de hand op den schouder legde en vroeg:

— Gij gaat vertrekken, vriend?

— Ja heer! antwoordde de man eenvoudig, een krachtig gebouwd Arabier met een ernstig, donker gebruind gelaat. Mijn vrouw is gestorven, en niets bindt mij meer aan deze plek, waar ik eenmaal gelukkig ben geweest. Ik ga ver van hier.

Reeds wilde hij de kameel door een eigenaardig keelgeluid aandrijven, en had hij zijn jongsten zoon bij de hand genomen, toen Raffles hem nogmaals terughield met de woorden:

— Een oogenblik, vriend! Ik wil U in staat stellen, een goede zaak te doen, waarbij gij mij tevens behulpzaam kunt zijn! Wij zoeken een onderdak voor den nacht en Uw woning lijkt ons zeer geschikt!

De Arabier keek Raffles een oogenblik een weinig wantrouwend aan, en zeide toen op een toon van verbazing:

— Maar gij zult daar niets vinden, heer! Alles wat er was bevindt zich nu op den rug van mijn kameel! Het meeste heb ik verkocht.

— Dat deert mij volstrekt niet! antwoordde Raffles glimlachend. Het is slechts ons doel, tegen de koude van den nacht beschermd te zijn. Wij hebben dekens, en gij ziet dat wij ook eenige kookpannen met ons mede voeren. Om kort te gaan, wilt gij ons Uw woning afstaan?

— Gij kunt er vrijelijk over beschikken, heer! antwoordde de Arabier kortaf. Het is mijn eigendom.

— Mooi zoo! zeide Raffles. Maar gij zijt nog niet van mij af! Bezie die paarden eens, en hunne tuigen, en bezie dan eens deze drie uitmuntende geweren! Wilt gij ze van ons koopen? Ik zal den prijs zeer laag stellen!

En Raffles noemde een som, die inderdaad zeer gering mocht worden genoemd, en onmiddellijk ontwaakte de koopmansgeest bij den Arabier. Hij ging op de paarden toe, keek ze een voor een in den bek, betastte hunne spieren, liet ze even stappen en draven, onderzocht met het oog van een kenner de waarlijk voortreffelijke geweren, en binnen vijf minuten was de koop gesloten, en de man telde een aantal zilverstukken en wat papiergeld uit in de hand van Raffles.

En toen pas verwijderde hij zich, na aan zijn naaste burenen te hebben medegedeeld, dat de vreemdeling het recht had zoo lang hij maar wilde in zijn hut te vertoeven.

Nu, veel zaaks was het niet, de woning, welke de drie mannen een oogenblik daarna betrokken — men mocht het eigenlijk wel een hol noemen. Maar het dak was goed dicht, de wanden eveneens, men kon er zich beschermen tegen de koude, en het mooiste van alles — nieuwsgierige politieagenten zouden hier niet zoo spoedig komen.

Brand had wel wat spijt over den verkoop van de goede geweren en de paarden die hen zoo trouw gediend hadden gedurende de laatste dagen, maar Raffles troostte hem met de mededeeling, dat men Tripolis bijna zeker over zee zou verlaten, en dat op een schip van de Mar-seillaansche Scheepvaartmaatschappij, paarden en geweren minder gebruikelijk zijn, en maar zelden voorkomen.

De nacht ging voorbij zonder dat zich het minste voordeed, en vroeg in den morgen van den volgenden dag nam Raffles reeds zijn maatregelen.

Er werd besloten dat hij en Brand voorloopig alleen Tripolis zouden binnengaan, waar de reusachtige gedaante van Henderson misschien wat al te zeer de aandacht zou trekken. Henderson zou daar dus voorloopig blijven, zich den tijd zoo goed mogelijk korten met wat arbeid in het popperige tuintje, hetwelk bij de hut behoorde, en waar zich wat groenten, en vruchten niet zonder moeite in het leven hielden, en zou daar nadere instructies afwachten. In ieder geval zou men de eerste dagen in de hut van den Arabier blijven overnachten en er ook de maaltijden gebruiken.

En nu brak het moeilijkste gedeelte van de onderneming aan — Tripolis binnen te komen, zonder dat het al te zeer opviel.

Gelukkig echter was het juist dien dag markt-dag en van heinde en verre kwamen groote troepen handelaars aan, gezeten op ezels, muil-dieren, paarden en kameelen, die groote pakken met koopwaren droegen, of ook veldvruchten, bewerkt en onbewerkt leder, en vooral dadels en vijgen.

En met een van die troepen, wel tachtig man sterk, glipten Brand en Raffles dan eindelijk de havenstad binnen, en bereikten het marktplein, waar het inderdaad reeds een leven als een oordeel was, en waar, tusschen de bonte stalletjes, een menigte van blanken en kleurlingen zich bewoog.

Er hing een doordringende geur van schapenvet, vanille, en die eigenaardige lucht, die men alleen maar in het oosten schijnt te vinden, en die schijnt samengesteld te zijn uit patsjoelie en kameelenzweet.

Het bleek den beide vrienden al spoedig, dat te Tripolis bijna evenveel talen worden gesproken als te Port-Said — en dat zijn er heel wat! Het was echter volstrekt niet op het eerste gehoor aan te nemen, dat het Italiaansch den boventoon voerde. Integendeel, een goed luisteraar zou gemeend hebben dat er al heel veel Duitsch werd gesproken, maar men hoorde ook Engelsch, Fransch en Spaansch, ook Grieksch en Russisch, en voorts omstreeks alle dialecten die er gesproken worden tusschen den Nijl en de Zambesi. Gesluierde en ongesluierde vrouwen liepen er rond, Nubiesche moeders, hun kind in een doek op den rug geknoopt, Cchaambavrouwen, die hun telgen in een rieten mandje meedroegen, alsof zij een brood onder den arm hadden, en weer anderen die hun kleintjes schrijlings op den schouder hadden gezet, al waar hun kroost zich dan zoo goed en zoo kwaad als het ging in evenwicht moest houden, door zich met de kleine handjes vast te grijpen in het overvloedige, kroesige haar der moeder.

Er werd handel gedreven in paardentuig, waterzakken, ammunitie (nietteenstaande dit streng verboden was door de Italiaansche autoriteiten) muilen, fraai gedreven koperwerk, allerlei vruchten uit Afrika, kruiken olijfolie, maar ook in ezels en paarden, muil-dieren en kameelen. Er heerschte daar een zoo oorverdovend geweld, dat Brand en Raffles zich nauwelijks voor elkander verstaanbaar konden maken.

Twee of drie Italiaansche politieagenten in witte uniformen en kurken zonnehelmen op, hielden zoo goed als het ging orde onder deze snaterende, kibbelende, druk gesticuleerende menigte.

Blanken zag men er niet veel, met uitzondering van eenige groepen toeristen, waarschiijn-

lijk behoorende bij een of andere reisvereeniging, en door een leider als een kudde voortgejaagd.

Vreemd staken tegen deze chaos van kleuren enkele moderne, dure reisauto's af, waarin Engelsche mama's en Engelsche dochters gezeten waren, volkomen gelijkend op de spotprentjes, die men wel eens van Engelsche toeristen aantreft, met lange groene sluiers aan de hoeden, geruite mantels, ontzaglijke binocle's en groote voeten.

Ja zelfs was er een groot gevaarte te zien, een sight-seeing car van Cook, waarin veertig personen als in een schouwburg-amphitheater gezeten waren, en die daverend en dreunend over de markt reed, een oogenblik stilhield, terwijl de gids zijn aanwijzingen uitbulderde door een luidspreker, en dan weer verder ging.

Brand keek het ding verschrikt na, en zeide met een diepe zucht:

— En op deze wijze wordt onze kleine wereld onbewoonbaar gemaakt.

— Je hebt gelijk, Brand, want die wagens rijden tegenwoordig ver de woestijn in, en verdrijven er de sombere, angstaanjagende pracht van! Men ziet ze bij Giseh, en bij Tomboektoe, te Mozambique zoowel als in het Dal der Koningen. De bedwelmende geur der vanille heeft moeten plaatsmaken voor den doordringenden stank der benzine, en het zachte gemurmel der palmladeren wordt overstemd door de harde keelklanken van mijn lieve landgenooten, die voor een paar pond sterling deze heerlijkheden komen bewonderen. Niet dat ik het hun misgun — daarvoor beware mij de hemel! Ik kom er alleen maar tegen op, dat men hier zonder de minste voorbereiding, arme kantoor-slaven en onnoozele winkelmeisjes brengt, die werkelijk veel meer zouden genieten van een paardenspel of een pic-nic aan de boorden van de Theems! Ja, de poëzie, de romantiek wijken hoe langer hoe verder terug, vluchtend voor de automobiel — en als eenmaal de vliegmaschine gemeengoed is geworden, en wij van Londen op een fraaien Zondag een uitstapje naar Caïro en terug kunnen maken — dan zal de tijd zijn aangebroken om deze planeet met een voldoende hoeveelheid dynamiet op te blazen!

Onder dit gesprek waren de beide mannen een Arabisch koffiehuis binnengetreden.

Een reusachtig zeil was uitgespannen aan den voorgevel, en daaronder waren lage tafeltjes geplaatst, die bijna allen bezet waren. Inlandsche kellners in witte buisjes, en wijde broeken, de voeten naakt, gingen rond met heel kleine kopjes koffie, volgens het Arabisch recept bereid. En zij hadden nauwelijks een plaatsje vrij gevon-

den, of hun aandacht werd getrokken door een klein groepje vreemdelingen, dat langzaam voorbij het café schreed, geleid door een gids, die met drukke gebaren alles scheen uit te leggen wat er op de markt te zien viel.

Het waren drie heeren en een dame, en aan hun kleederen was het spoedig genoeg te zien dat zij met een groot jacht waren gekomen, want allen droegen witte costuums, zooals Amerikanen en Engelschen ze meestal plegen te dragen aan boord van hun jachten, zoodra deze zich in de Tropen bevinden.

Een van de mannen moest wel onmiddellijk de aandacht trekken door zijn buitengewone lengte. Hij stak op zijn minst een hoofd boven zijn metgezellen uit die toch ook niet van de kleinsten waren.

Hij was uiterst mager, en zijn gelaat deed denken aan dat van een roofvogel, met de scherpe, dicht bij elkaar geplaatste oogen, en den haakvormigen neus, dun als een mes. Zijn bovenlip was opvallend kort, en de onderlip sprong een weinig vooruit. Ook de kin was scherp en beenig.

Eigenaardig was ook de wasbleeke kleur van dat gezicht, ofschoon de eigenaar ervan zeker vele weken op zee was geweest.

Het was gladgeschoren, evenals dat van een van zijn metgezellen, terwijl de derde heer een goed onderhouden, blonden baard droeg, op Duitsche wijze geknipt, en hij was het meest gebruind van allen, zoodat het baard- en knevelhaar bijna wit leken.

De vrouw eindelijk was rijzig, en zag er uit als een misschien wat rijpe Juno, ofschoon zij blijkbaar alle moeite deed er zoo jeugdig en slank mogelijk uit te zien.

Zij droeg een wit mantelpak, en de heer met den baard droeg een soort van langen stofmantel, die zij zooveen had afgelegd. Ook zij had een witte zeilpet op het kortgeknipte haar.

Zij zagen er uit als zeer rijke Amerikaansche toeristen, met hun arrogante bewegingen en hun trotsche houding. De langste man rookte een houten pijp, en blies rookwolkjes uit, en scheen zich om de geheele markt in het minst niet te bekommeren.

Op grooten afstand achter hem, kuierde een matroos, in een blauwe trui, en daarop was de naam van een schip te lezen, die echter op dien afstand onmogelijk was te onderscheiden.

Hij had een groote hengselmand aan den arm, en nu en dan wenkte de vrouw hem, kocht iets, liet het hem in de mand doen, waarop hij weer meesukkelde, terwijl de mand hem telkens wat meer naar eene zijde omlaag scheen te trekken.

Maar de kellner, die scheen gezien te hebben

met hoeveel belangstelling de beide Europeanen naar het groepje keken, stond al naast hen en fluisterde op een toon van de grootste eerbied:

— Mister Gerald Tucker! Hij de eigenaar van mooi schip, de „Fridjof”. Lig al vijf dagen in de haven. Heel rijk man. Die heer met baard hij gisteren bij hem gekomen. Veel backsjish!

En de kellner grijsde, zoodat al zijn prachtige sneeuw witte tanden te zien kwamen in zijn bruin gezicht, en hij knipoogde veelbeteekenend, misschien wel in de hoop dat ook deze Engelschen niet gierig zouden zijn met hun fooien.

— Tucker? Nooit van gehoord! bromde Raffles voor zich heen. Of liever — de naam is bekend genoeg, maar ik wist niet dat er zulke schatrijke Tuckers waren. Wat een vreemd gezicht heeft die man! Kijk eens, Brand — doet hij je niet denken aan een arend?

— Eerder aan een havik! zeide Brand. Zijn gezicht staat naar bijten! Een zeldzame tronie!

— De „Fridjof” ken ik, geloof ik! Een zeer fraai schip, waarin de stoommachine nog niet lang geleden vervangen is door krachtige Dieselmotoren. Toen behoorde het nog aan een rijken Zweed, die er zich dus van ontdaan schijnt te hebben. Het kan gemakkelijk zestig passagiers herbergen en er zijn twintig man personeel noodig, kapitein, koks, bedienden inbegrepen, en natuurlijk ook het personeel voor de machinekamer. Wij zullen het aanstonds eens gaan bekijken, Brand! Betaal maar!

Raffles was al opgestaan. Brand betaalde, natuurlijk niet zonder de backsjish te vergeten, voegde zich bij Raffles, die in diepe gedachten verzonken scheen en een kwartier geen woord sprak.

Raffles kende Tripolis zeer goed, want hij was er menigmaal geweest in vroeger jaren, en hij behoefde dus nimmer den weg te vragen. Zonder zich te overhaasten liepen de beide mannen door een gedeelte van de Europeesche wijk en vervolgens door het warnet van slopjes en stegen, dat zich ten oosten daarvan uitstreekte en waar men veel theehuizen, maar nog meer koffiehuisen, kleine winkeltjes, en allerlei verdachte huizen vindt, waaruit muziek van cimbalen en snaarinstrumenten naar buiten klinkt.

En het was bij het omslaan van een hoek in de inlanderswijk, dat Raffles plotseling weer terugtrad, en Brand terughield, die reeds een nauwe kronkelende straat wilde ingaan.

— Wat is er? vroeg de jongeman, onwillekeurig zacht sprekend.

— Onze vriend Tucker is daar met zijn klein gezelschap! antwoordde Raffles even zacht. Zij loopen langzaam verder, en de man met den baard staat heel vertrouwelijk te praten met een

bruinen kerel, dien ik zelfs geen penny zou durven toevertrouwen! Kijk maar eens heel voorzichtig — zij praten samen op den drempel van een huis dicht bij de steenen trap midden in de straat.

Brand stak voorzichtig het hoofd even om den hoek, en zag inderdaad den man met zijn blonden baard in een druk, gefluisterd gesprek verdiept, met een Arabier, wiens tronie inderdaad heel weinig aantrekkelijks bezat. De man met het vogelgezicht was, vergezeld door zijn anderen gast en de dame de steenen trap al opgegaan, die hier plotseling midden in de smalle straat een aanvang nam, en die wel twaalf

treden telde. De huizen hielden echter niet op, maar volgden die trap, die in zijn soort zeker schilderachtig genoeg was, maar waarvan de aanwezigheid het natuurlijk onmogelijk maakte, deze smalle straat anders dan te voet te begaan.

Brand trok vlug zijn hoofd weer terug, ofschoon hij eigenlijk volstrekt niet kon inzien waartoe het diende, zich zoo verscholen te houden.

Maar er lag iets op het gelaat van Raffles, dat hem waarschuwde, geen opmerkingen in dien zin te maken. Want dat gelaat stond ernstig en in de grijze oogen vlamde een verdacht licht!

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

HOOFDSTUK III.

DE „FRIDJOF“.

Raffles had even nagedacht, toen greep hij Brand bij den arm, voerde hem terug, en bracht hem langs een omweg van weinig beteekenis naar de haven.

De haven van Tripolis is van alle moderne inrichtingen voorzien, en op dat tijdstip lagen er vrij wat schepen op de reede, en men zag de vlaggen van acht of tien naties aan de masten wapperen.

Maar onmiddellijk trok een zeer groot, crèmekleurig geschilderd jacht het oog, hetwelk gemeerd lag dicht bij het uiteinde van een der havenpiëren. Er kon niet aan worden getwijfeld dat moest de „Fridjof“ zijn, waarvan de Arabische bediende in het koffiehuis gesproken had.

Op dien grooten afstand was de naam weliswaar niet te lezen, maar het was het eenige groote motorjacht in de haven. Trouwens, van de plek waar de twee vrienden zich toen bevonden, zagen zij een oogenblik later hoe de drie in het wit gekleede heeren en de dame langzaam over de pier wandelden, op tien meter

afstand gevolgd door den matroos met zijn zware mand.

Het was zeker hun plan zich aan boord van het fraaie jacht te begeven.

Raffles was op een hoeksteen gaan zitten, aan het uiteinde van het smalle slopje, dat regelrecht uitliep op een soort van kade, wel een zestig meter boven de oppervlakte van de zee gelegen, en vanwaar men langs breede steenen trappen kon afdalen naar de eigenlijke laadkade, waar op dat oogenblik een geweldig leven en verkeer heerschten, want er werden tegelijkertijd wel een half dozijn schepen uitgeladen, groote vrachtstoomers, ieder aan hun eigen steiger gelegen.

Van die hoog gelegen plek konden zij dus de pieren tot aan het einde afzien, en de vier witte gedaanten gemakkelijk met den blik volgen, tot dat zij ze aan boord zagen gaan.

Nog altijd niet sprekend bleef Raffles den blik gevestigd houden op het fraaie schip.

Ongeveer een kwartier verstreek.

Toen maakte de „Fridjof“ zich los van de

pier, langzaam en sierlijk, wendde den steven naar zee, en voer de haven uit.

Raffles was met een gebaar van ongeduld opgesprongen, en riep uit:

— Zij zullen toch niet wegvaren?

— En waarom zouden zij het niet doen? zeide Brand verwonderd. Zij hebben er genoeg van gezien en willen nu weer verder trekken!

— Ik geloof het niet, Brand! zeide Raffles langzaam. Het is wel mogelijk dat ik dingen zeg die kant noch wal raken, maar wat die inlandsche bediende ons zeide van de komst van dien nieuwen gast aan boord — juist gisteren, heeft mijn aandacht gaande gemaakt!

— Mijn hemel, Edward — waar wil je heen? riep Brand verbaasd uit. Wat gaat er in je om?

— Luister eens, Brand! Die Tucker heeft een uiterst onaangename facie. Heb je gelet op zijn ver van het hoofd afwijkende ooren?

— O ja, aanstonds! Echte misdadigersooren! Ooren om een man als Lombroso in verrukking te brengen! Wat een studiemateriaal!

— En de vrouw met haar geverfde gezicht is ook niet mis! vervolgde Raffles met een lachje. Maar die man met den baard is al heel eigenaardig!

— Waarom eigenaardig?

— Wel, omdat zijn baard valsch is!

Brand wendde snel zijn gelaat naar Raffles en keek hem scherp aan, in de stellige overtuiging dat de ander een grapje maakte. Maar toen het gelaat van Raffles strak en ernstig bleef riep de jongeman uit:

— Hoe kun je dat nu in 's hemelsnaam weten?

— Brand — zelfs op dien afstand ziet het oog van een kenner al heel gauw kleine onregelmatigheden! Wij zijn hier in Tripolis, en Tripolis is geen Londen. Het zal moeite gekost hebben om hier iets te ontdekken, wat maar half bruikbaar was! De baard zat rechts wel een halve centimeter meer van het oor af dan links! Dat zijn van die dingen die bij goedgemaakte baarden natuurlijk niet kunnen voorkomen. Ook was het ding een beetje verkleurd aan een kant, waarschijnlijk omdat het langen tijd op dezelfde plaats in de zon had gelegen. En misschien zou dat alles mij nog zijn ontgaan, omdat ik er geen bijzondere aandacht aan zou hebben gewijd, als die man niet gisteren aan boord was gekomen van de „Fridjof”. Gisteren, Brand, onthoudt dat wel! Het was gisteren, dat Lupin Tripolis moet hebben bereikt!

Verscheidene minuten bleef Brand Raffles zwijgend aanzien, en toen pas zeide hij, even de schouders ophalend:

— Ik kan mij niet begrijpen dat je gelijk zoudt

hebben, Edward! Want je wilt natuurlijk zeggen dat Lupin zich aan boord van dat prachtige jacht zou zijn gaan verbrengen!

— Ja, dat wilde ik zeggen!

— Maar dat is toch ondenkbaar! barstte Brand uit. Dat is een jacht van een millionair!

— Ook een millionair kan een misdadiger zijn, Brand — of de vriend van een misdadiger! hernam Raffles kortaf. Jij bent zelf over de allergemeenste ooren van dien man gaan praten! En zijn oogen dan? Die dicht bij elkaar geplaatste, stekende oogen! Wel, ik vind dat hij zeer goed een vriend kon zijn van Lupin!

— En een millionair zou zich blootstellen aan het gevaar van ontdekking?

— Wat zou er te ontdekken vallen? Kan Lupin hem niet bedrogen hebben? Moet hij volstrekt hebben geweten wie zijn gast was? Als Lupin zich vermomt met een baard — is de gastheer dan aansprakelijk? Geloof mij maar gerust, dat alles zal wel goed zijn voorbereid! En nu heb ik je nog niet eens herinnerd aan dat verdachte gesprek in het slopje bij de groote trap! De anderen wachtten rustig, totdat Lupin zijn instructies had beëindigd!

— Instructies? herhaalde Brand.

— Welzeker! Dacht je soms dat hij met dien Arabier met zijn gemeene tronie over het weer sprak? Of over den oogst van het volgende jaar? Hij gaf hem natuurlijk instructies — met het oog op mijn komst!

— Maar waarde Edward — is dat nu niet wat ver gezocht? merkte Brand hoofdschuddend op.

Waarom zou het ver gezocht zijn? Waarom fluisterde hij dan, als ieder ander mocht hooren wat hij zeide? Wat had hij anders te zoeken in dat slop? Want bedenk dat het in een volkswijk was, en vergeet vooral niet dat die Arabier er uitzag als een echte halsafsnijder! Ten overvloede heb ik geld uit de hand van den man met den baard zien gaan in den bruinen klauw van dien Arabischen schavuit.

Brand was opgestaan, en zeide langs zijn neus weg:

— Dan heb ik een prachtig plannetje! Wij nemen de eerste de beste boot naar Marseille!

— Dat plan is niet zoo kwaad! Neen, wacht even Brand, en juich niet tevroeg. Want die reis geldt alleen ons! Maar wat doe je met het goud?

— Met welk goud?

— Houdt je niet zoo onnoozel! Natuurlijk met het goud van Lupin!

— Dat laat ik waar het is! Dat interesseert me niet! Dat heb ik niet nodig! viel Brand driftig uit. Laat hij het houden, en naar den duivel loopen! Marseille is een prachtige stad,

en ik voel mij daar in ieder geval veiliger dan hier! Een afdaling in den krater van de Vesuvius moet een strandwandeling zijn vergeleken bij een kuier langs de kade daar beneden! Ik heb al het gevoel alsof er tusschen mijn ribben een van die vlijmscherpe dolken steekt, waarvan de Arabische sluipmoordenaars zulk een handig gebruik weten te maken!

— Brand, je hadt je deze geheele redevoering kunnen besparen! viel Raffles hem rustig in de rede. Je weet zeer wel, dat ik nog iets met Lupin te vereffenen heb, en ik denk er dan ook niet aan, de partij gewonnen te geven, nu ik naar alle waarschijnlijkheid zijn spoor heb teruggevonden! En het zou te dwaas zijn, ik zou mijzelf vernederen, als ik het goud prijs gaf! Wij beiden hebben eenige zetten gedaan in dit spel, die niet zoo kwaad waren, maar ik wil niet toestaan dat hij den laatsten, en misschien den besten zet doet!

— Maar als je gelijk hadt, in je veronderstelling, Edward, als je goed hebt gezien, dan loopt je leven hier gevaar!

— Stel je gerust, Brand — ik ben gewaarschuwd, en een gewaarschuwd man is er twee waard, zooals de Franschman zegt! Om kort te gaan — ik blijf hier! Maar wat doet de „Fridjof” daar? Ik had het al voorzien — zij gaan nog niet weg! Dat zou ook niet met mijn vermoedens gestrookt hebben! Kijk — het schip heeft vaart verminderd, nu draait het bij, en het gaat op stroom voor anker liggen! De bedoeling is duidelijk — wanneer de nood aan den man mocht komen, wil mijnheer Tucker zoo snel mogelijk kunnen vertrekken!

Raffles had goed gezien.

De „Fridjof” was ter reede voor anker gaan liggen op een paar vademen van het uiteinde der noordelijke pier.

Een paar riemslagen zouden voldoende zijn om een sloep van het schip naar den wal te brengen.

Van de plek waar zij stonden bleven de beide vrienden een oogenblik naar het schip zien, en toen zeide Brand plotseling:

— Maar als je werkelijk goed gezien hebt, Edward, en je hebt gelijk met de verzekeringen, dan is de zaak nu afgedaan. Een paar regels aan den Italiaanschen commissaris van Politie en binnen een half uur is mijnheer Lupin, met of zonder baard, zonder eenigen twijfel geknipt.

— Dat is nog niet zoo heel zeker, Brand! meende Raffles hoofdschudden. Zeker, het vaartuig ligt op het oogenblik in Italiaansche wateren, en de politie zou dus het volste recht hebben, zich aan boord te begeven van welk vaartuig dan ook, ten einde er een onderzoek in te

stellen. Maar ik vrees dat mijnheer Tucker het zoover wel niet zal laten komen! Kijk eens naar de gunstige plek die hij heeft uitgezocht! Vandaar kan hij heel gemakkelijk zien of een politieboot de haven verlaat, en zoodra er zich een vertoont, zal hij niet nalaten onmiddellijk zijn anker op te halen, en deze gevaarlijke zone te verlaten! Maar zelfs aannemende dat de politie er in zou slagen aan boord te gaan, — ben je er wel zoo zeker van, dat bij haar reeds een verzoek van de Fransche collega's is ingekomen, om Lupin te arresteeren?

— Dat willen wij tenminste van harte hopen! riep Brand verschrikt uit.

— Veel meer kunnen wij dan ook niet doen! hernam Raffles droogjes. Maar dan zijn wij er nog niet! Zelfs voorzien van een machtiging tot arrestatie, kan de politie toch maar niet aan boord van zulk een vorstelijk jacht overgaan tot een arrestatie op de simpele aanwijzing van een anoniemus! Maar zelfs al deed zij dat wel — dan kom ik steeds maar weer opnieuw terug op hetgeen voor mij een der hoofdzaken beteekent — op het goud! Dat zou natuurlijk verloren gaan, tegelijk met Lupin — en dat zou jammer zijn! Ik begin werkelijk een weinig platzak te geraken, en het wordt hoog tijd, dat daarin verandering komt.

— De beste verandering, Edward, zou een verandering van lucht zijn! zeide Brand zuchtend. Het is waar dat de atmosfeer te Londen niet altijd even geurig en aangenaam is — maar op het oogenblik zou ik haar verre prefereren boven de lucht van Tripolis! Ik kan niet zeggen dat je mijn lust om hier te blijven vermeerderd hebt, door wat je zoeven vertelde van dien Arabier met zijn somber gezicht, daar in dat smalle straatje! Geloof je dat zoo'n man er in zou kunnen slagen je spoor te hervinden?

— En dat zelfs vrij gemakkelijk — als ik niet spoedig voor een afdoende vermomming zorg! Zoo'n man treedt natuurlijk niet alleen op, maar heeft dozijnen helpers, waaronder zelfs de kleinste straatjongens, die voor hem moeten uitzien naar een blanke, als hij zou beschrijven en hem bij ontdekking onmiddellijk bericht moeten zenden. En weet zulk een schelm eenmaal waar ik ben — dan wordt de toestand inderdaad een weinig hachelijk! Want hij zou er zich waarschijnlijk evenmin om bekommeren, mij in de duisternis een dolk tusschen de ribben te stooten, dan om een kat te villen!

— Prettige vooruitzichten! hernam Brand schamper. En dat alles om een vracht goud, ten hoogste twintig duizend pond waard!

— Spreek er niet te min over, mijn jongen! Twintig duizend pond kon soms een groot be-

drag beteekenen, en dat is het zeker onder deze omstandigheden, want ik zou werkelijk niet weten, hoe ik in deze Italiaansche stad aan geld van mijn bankier zou moeten komen! Bovendien — het geheele avontuur zou mij daardoor ontgaan, en dat mag tot geen enkelen prijs!

— Zou men mogen vragen, Edward, hoe je je dat avontuur voorstelt?

— Natuurlijk! Lupin is ongetwijfeld aan boord van de „Fridjof”. We kunnen het er dus voor houden, dat het goud daar ook is. Die beide redenen zijn ieder op zichzelf al voldoende, om ons dat prachtige motorjacht als eerste doel te stellen!

— En hoe wil je je daar presenteeren?

— Daar zou ik nog eens over moeten nadenken! antwoordde Raffles peinzend. Ik erken dat het niet zoo gemakkelijk is, als het op het eerste gezicht schijnt!

— Met je welnemen — mij schijnt het volstrekt niet! protesteerde Brand. Ik blijf het een onzinnige onderneming noemen, vol gevaar, en die ons beiden de hals kan kosten!

Raffles gaf niet eens antwoord. Hij bleef in gedachten verdiept naar het prachtige motorjacht zien, en toen raadpleegde hij zijn horloge en zeide:

— Wij zullen nu terugkeeren, Brand, en zoo spoedig mogelijk onze maatregelen nemen. Of wacht wat — het is beter dat ik alleen terug ga, en dat jij hier blijft om het schip in het oog te houden! Gebeurt er iets bijzonders, begeef je dan onmiddellijk naar het Arabische koffiehuis op het marktplein, waarvan wij voorloopig ons hoofdkwartier zullen maken. Ik van mijn kant zal hetzelfde doen. En in ieder geval moeten wij daar elkander over twee uren treffen, en kriegsraad houden. Ik zal Henderson dan meebrengen — ik hoop dat ik hem voldoende kan veranderen, zoodat zijn lange gestalte niet al te zeer in het oog loopt. Hier is mijn kijker — blijf in de schaduw, hier dicht bij de borstwering, vanwaar je een uitmuntend uitzicht hebt!

Brand nam den kijker aan, en zeide met een zucht:

— Over twee uren in het koffiehuis van den Arabier! Ik denk wel niet dat er hier veel zal voorvallen!

— Ik hoop het, Brand, ik hoop het! zeide Raffles lachend, en daarop verwijderde hij zich snel, volgde de bochtige, kronkelende straatjes die naar de Europeesche wijk voerden, stak het marktplein over, en verliet de stad door een der zware poorten, die het dichtst gelegen waren bij de hut, welke hij dienzelfden dag van den vertrekkenden eigenaar had gekocht.

Op zijn tocht was het hem een paar malen

hij stilstond en omkeek, dan zag hij slechts bezige voorbijgangers, Europeanen zoowel als inlanders, die het druk schenen te hebben.

En toch had hij, toen hij door de poort ging, het zonderlinge gevoel van nog altijd te worden gevolgd.

Hij wendde zich nog eens om, maar zag niets anders dan eenige dozijnen luid kakelende Arabieren, die er uitzagen alsof zij elkander aanstonds zouden vermoorden, en die toch niets anders deden dan over den prijs van een mand met vijgen of eenige trossen dadels te redetwisten.

En nu stond hij weder in het begin van de groote vlakke, welke Tripolis omgeeft, buiten de stadsmuren, en Henderson moest hem reeds in de verte hebben gezien, want hij kwam aanstonds uit het armelijke huisje te voorschijn, en liep op Raffles toe.

— Ik ben blij dat gij er zijt, mylord! begon de reus dadelijk. Ik ben een weinig in verlegenheid geweest!

— Wat is er gebeurd, Henderson? vroeg Raffles, een weinig ongerust door de uitdrukking op het gelaat van den reus.

— De zaak is — terwijl gij weg waart zijn er twee Italiaansche schreeuweelijken gekomen in witte pakjes en met een revolvertasch op de heup, op paarden, en die snuffelden in alle huizen, en tenslotte kwamen zij ook bij mij, en begonnen in hun koeterwaalsch dingen te vragen, waarvan ik niets begreep. Een van hen had een aantekenboekje te voorschijn gehaald. Ik zei natuurlijk in het Engelsch dat zij maar moesten maken dat zij wegkwamen, en toen bleek het dat een van die kerels Engelsch sprak, al was het dan met een accent om met een mes te snijden! Hij wilde weten wat ik daar deed, hoe ik heette, hoe ik aan dat huisje gekomen was, en nog meer fraais! Ik zeide natuurlijk eerst dat het hem niet aanging — —

— Dat was niet erg verstandig, James! viel Raffles hem met een flauwen glimlach in de rede. Met de politie moet men altijd een weinig voorzichtig zijn! Hij nam natuurlijk geen genoegen met dat antwoord?

— Neen, dat deed hij niet, mylord! En toen moest ik natuurlijk wel vertellen dat ik chauffeur van mijn beroep was, en ik zeide hem dat mijn meester een toer maakte in den omtrek en niet voor morgenochtend terug zou komen. Dat hij mijn paspoort en alles bij zich had, en dat ik hen dus den raad gaf, morgenochtend nog maar eens langs te komen!

— Dat was al heel wat beter, James! Namen zij genoegen met dat antwoord?

— Nu, dat kan ik nu juist niet zeggen! Zij keken nogal donker, maar tenslotte zei de man die Engelsch sprak dan toch, dat zij morgenochtend terug zouden komen, en dat ik of mijn meester dan deugdelijke passen zouden moeten vertoonen, en anders zouden wij voor den rechter worden gevoerd!

Raffles was een oogenblik in gedachten verzonken blijven staan, en zeide toen:

— Dat zal het werk van Lupin wel zijn! Hij heeft rekening gehouden met de mogelijkheid dat ik hem hierheen zou volgen, en voor alle securiteit de politie door een handlanger doen waarschuwen! Wie weet wonen er in deze kolonie wel kerels, die iets gezien hebben van de

overname van de hut! Nu, wij zijn gewaarschuwd — en wij zullen er voor moeten zorgen, dat de politie als zij morgenochtend terugkeert, de vogels gevlogen vindt! Het is jammer van onze hut, maar ik vrees dat de Italianen met de papieren die wij hun kunnen toonen, geen genoeg zullen nemen, James! Heeft er zich nog iets anders voorgedaan van beteekenis?

— Niets van beteekenis, mylord! Een paar van onze burens hebben een praatje met mij willen maken, en dat was alsof er een Chinees met een Laplander wilde babbelen! Ik verstond geen woord van hun negertaaltje, en toen zijn zij weer afgetrokken!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK IV.

DE AANSLAG.

Een paar uren later zaten de drie mannen bijeen in het kleine koffiehuis van de Arabier op het marktplein.

Brand was teruggekeerd met de boodschap, dat de „Fridjof” nog altijd op dezelfde plek lag.

Toen de schemering begon te vallen was een van de sloepen naar het uiteinde van de pier geroeid, en twee mannen waren aan wal gegaan, maar hij had dadelijk gezien dat de man met den baard niet bij hen was. De eene scheen zeer jong te zijn, baardeloos, elegant, de ander was oud, en zag er uit als een stuurman — misschien was het wel de kapitein van het jacht, in dienst van Tucker.

De twee waren de pier geheel ten einde geloopt, en toen in een der talloze nauwe stra-

ten, die op de benedenkade uitkwamen, verdwenen. De sloep was weer naar het schip teruggeroeid, maar niet in de davits geheschen, en waarschijnlijk zouden die twee dus niet lang wegblijven.

Brand had echter niet op hun terugkomst gewacht maar had zich op het afgesproken uur naar het marktplein begeven.

Wat Henderson betreft — Raffles had hem zoo goed als het ging vermomd met behulp van een langen, zwarten baard, vervaardigd uit paardenhaar, en een van die kaftans, zooals de Perzische derwischen ze wel dragen, met lange mouwen en tot op de enkels neerhangend.

Hij had zijn hoofd gedekt met een soort van fez, en de reus kon nu inderdaad wel doorgaan voor een van die fanatieke Dansderwischen, die

in hun eigen land in een reuk van heiligheid staan.

Zijn gelaat was zoodanig door de zon gebruid, dat schmink overbodig was, en alleen had Raffles zijn oogleden wat blauw gemaakt, en de wenkbrauwen sterk aangezet met kohl, zoodat het blauw van de oogen minder uitkwam.

En in een donker hoekje beraadslaagden de drie nu over den toestand, die er hoe langer hoe minder rooskleurig begon uit te zien.

Want al had men het voorstel van Brand willen volgen, die nog altijd aandrong op een haastig vertrek — het viel niet zoo gemakkelijk, het ten uitvoer te brengen!

Want de langdurige reis, veel langer dan Raffles met mogelijkheid had kunnen voorzien, had diens geldmiddelen zoo goed als geheel uitgeput, hij had paarden en wapens moeten kopen, kameelen en levensmiddelen, en nu hadden zij bijna niets meer — en zeker lang niet voldoende om den overtocht naar Europa te kunnen betalen. Maar zelfs al was dat wel zoo geweest, zoo begreep Raffles maar al te goed, dat de haven reeds nu scherp in het oog werd gehouden, en dat de politie zou achtslaan op iedereen die zich aan boord van een Italiaansch of Fransch schip naar Marseille ging inschepen.

Er kon niet aan getwijfeld worden of Lupin had zijn zaken goed geregeld en de politie ingelicht omtrent de identiteit van den Europeaan, die den avond te voren de hut van een vertrekkenden Bedouïn had gekocht.

Een paar malen zelfs hadden zij haastig de wijk moeten zoeken in een duister slopje, ten einde zich te vrijwaren tegen een ontmoeting met een kleine politiepatrouille, bestaande uit vier manschappen, die haastig voorbijtrok.

Die toestand zou natuurlijk met het uur verergeren, en hij was reeds nu verre van benijdenswaardig. Brand verklaarde ronduit, het gevoel te hebben, alsof hij regelrecht in een muizenval was geloopt, waaruit ontkomen niet meer mogelijk was.

Iedere bootverhuurder aan de haven zou reeds door de politie gewaarschuwd zijn, rijdieren konden zij niet meer kopen, en bovendien zouden de omstreken wel bewaakt worden.

En daarenboven kwam nog die onbegrijpelijke koppigheid van Raffles, om Lupin hier schaakmat te willen zetten, en hem het goud af te nemen.

Alsof zoiets mogelijk ware, terwijl elk oogenblik de hand van een politiebrigadier zwaar op hun schouder kon neervallen, en een bevelende stem hun barsch zou kunnen verzoeken,

den spreker te vergezellen naar het hoofdbureau van politie!

— Als wij slechts een schip hadden! barstte Brand tenslotte wanhopig uit. Als wij maar onze trouwe „Zeemeeuw” tot onze beschikking hadden!

— Die hebben wij weliswaar niet, Brand, en ik vrees zelfs dat wij haar misschien nooit zullen terugzien — maar daarentegen hebben wij de beschikking over een ander voortreffelijk vaartuig! merkte Raffles op, de rook van zijn sigaret volgend, die hij heel langzaam oprookte — want zelfs op de sigaretten moest hij zuinig zijn, hij, die millioenen rijk was!

— Een ander vaartuig? herhaalde Brand verbluft. Welk dan?

— Wel, mijn waarde — de „Fridjof”! antwoordde Raffles doodbedaad.

Brand keek Raffles een oogenblik met geopenden mond aan, en zeide toen tamelijk slecht gehumeurd:

— Ik geloof niet dat het oogenblik gunstig is voor grapjes, Edward!

— Maar het is heelemaal geen grapje, beste kerel! verdedigde Raffles zich. Wij moeten toch aan boord van dat vaartuig zijn, en kunnen het dus evengoed tegelijkertijd in beslag nemen, om ons te brengen waar wij willen wezen!

— Een jacht met een bemanning van twintig koppen! riep Brand uit.

— Het zijn er maar achttien, heb ik zoeven gehoord! Dat heeft niet veel te beteekenen! En er zijn maar zes passagiers!

— Mijnheer Brand, het zal werkelijk een peulschilletje zijn! zoo mengde Henderson zich hier in het gesprek, en zijn oogen schitterden in zijn bruin gelaat, zijn tanden blonken tusschen het gitzwarte haar van den valschen baard.

— Goed, wij zullen de „Fridjof” veroveren! hernam Brand rustig. En morgen klampen wij een Engelschen torpedojager aan, en de volgende week maken wij ons meester van een Amerikaansch slagschip! Ik zeg niets meer, ik onderwerp mij, en ik vind alles zeer eenvoudig en gewoon!

— Dat is de beste opvatting mijn waarde! hernam Raffles lachend. En omdat het snel moet gebeuren, geef ik in overweging, nu maar naar onze hut terug te keeren, en daar onze wapens te gaan halen, en alles in gereedheid te brengen voor onze kleine onderneming! Gelukkig heb ik in den loop van onze omzwervingen nog altijd een zeker klein valiesje terzijde weten te stellen, dat bruikbare dingen bevat! Misschien zullen die ons nu van pas komen! Wij zullen niet bij elkaar blijven, vrienden, want dat is te gevaarlijk. Hen-

derson, jij maakt het eerst dat je weg komt. Niet te vlug loopen, met je armen over elkander geslagen en gebukt hoofd, zooals het een plechtigen derwish betaamt!

De reus verliet aanstonds het koffiehuis, een paar minuten later volgde Brand hem, en Raffles, na betaald te hebben, sloot den stoet.

Hij had nu nog nauwelijks eenige zilverstukken over, en het was dus de hoogste tijd, dat hij voor een aanvulling van zijn kas zorgde!

De schemering was reeds lang gevallen, toen Raffles eindelijk de poort bereikte, zonder dat er zich iets bijzonders had voorgedaan.

De maan stond hoog aan den hemel, en bij haar licht kon men vrij duidelijk de ver uiteenliggende hutten der Bedouïnen zien, die daar voor op de hurken gezeten waren met hun gezin, en met oostersche kalmte hun lange pijpen rookten.

Raffles trad haastig de hut binnen, en hij hoorde juist Brand aan Henderson vragen:

— Het is braaf van je, James, dat je mijn revolver hebt schoongemaakt in dien tijd — maar nu hadt je haar meteen wel kunnen herladen!

— Uw revolver, mijnheer Brand? kwam de reus verwonderd. Ik ben er volstrekt niet aan gekomen.

— Wat is dat? vroeg Raffles met scherpe stem. Wat is er met je revolver Brand?

— Wel, ik had haar op dit plankje achter gelaten, ik vind haar daar ook terug, uit gewoonte kijk ik of ze geladen is — en alle patronen zijn uit het magazijn verdwenen!

— Weet je zeker dat ze er in waren toen je heenging?

— Absoluut zeker! riep Brand uit.

— Wij hebben iets doms gedaan! zeide Raffles, met een harden glans in zijn oogen. Wij hadden de wapens in het geheel niet mogen achterlaten, onbeschermd. Men had ze ons evengoed kunnen ontstelen! Nu, het verzuim is niet onherstelbaar, want ik heb nog een pakje patronen in mijn zak! Hier zijn ze! Herlaadt spoedig je wapen, Brand! Ik behoef je zeker niet te zeggen dat hier, nadat ook Henderson was weggegaan, ongewenscht bezoek is geweest! Ik verbeeldde mij al dat ik werd nagegaan, maar nu ben ik er zeker van. En wie en wat Lupin dan ook mag zijn — men moet hem nageven, dat hij een man is, die niet van halve maatregelen houdt! Voor zijn organisatietalent heb ik niets dan lof! Intuschen zullen wij stellig vannacht nog worden aangevallen, Brand, en wij hebben dus de keus, nu aanstonds de hut weder te verlaten, en de stad weer binnen te gaan, met de kans, in een donker hoekje een mes tusschen

de ribben te krijgen, of hier te blijven, den aanval af te wachten, en zich van onze vijanden te ontdoen!

— Dan stel ik voor, zeide Brand, die haastig zijn revolver herladen had uit het pakje patronen dat Raffles hem had toegeschoven, dien Franschen generaal na te volgen, die verklaarde dat voorzichtigheid het beste deel van den moed is! Ik zie volstrekt niet in, waarom wij ons hier moeten blootstellen aan een aanval, misschien wel van een overmacht, die tot niets goeds kan leiden, maar daarentegen heel waarschijnlijk tot ons uiteinde!

Raffles stond een oogenblik in gedachten verzonken, en toen zeide hij:

— Ik zal je ditmaal gelijk moeten geven, Brand! Niemand kan zeggen wanneer die overval moet plaatsgrijpen, en het is volstrekt noodzakelijk, dat wij ons vannacht reeds aan boord begeven van de „Fridjof”, wanneer ik wil dat mijn plan zal slagen!

Raffles wilde nog wat zeggen, toen een onverwacht voorval hem den mond snoerde.

Met een scherp fluitend geluid vloog er iets voorbij, het was hem alsof hij plotseling bij den arm werd gegrepen — en het blinkende ijzer van een werpspies bleef trillend in een der posten steken, die het schuine dak van de hut droegen, na hem zoo dicht te zijn voorbij gegaan, dat het wapen door het linnen van zijn mouw drong, en er een stuk van meenam!

De lage deur was open blijven staan, en daar er een dikke vetkaars brandde op de tafel, die een tamelijk helder licht verspreidde, waren de drie mannen daarbinnen vrij goed te zien geweest, en een moordenaar had zijn kans waar willen nemen, en zijn werplans naar Raffles geslingerd.

Zonder een oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest te verliezen, bukte Raffles zich haastig, en blies de kaars uit. Brand had een onderdrukten vloek geslaakt, en greep de kolf van zijn revolver vast in de hand.

Flauwtjes blonk het breede, scherp toespitste ijzer van de lans in het licht van de maan waarvan enkele stralen zich een weg wisten te banen door reten in het dak.

Niets had de nadering aangekondigd van de sluipmoordenaars.

Ook nu deed zich nog niets hooren.

Niets dan het zachte ruischen van de kruinen der palmboomen, en het klagend gejang van een hond, heel in de verte.

— Laten wij ons plat op den buik werpen beval Raffles zacht. Misschien komen er nog meer werplansen!

En hoe juist Raffles dit gezien had, bleek een

paar seconden later, even nadat de drie mannen zich op den grond hadden uitgestrekt, gereed om te schieten, want bijna tegelijkertijd drongen twee, door een krachtige vuist geslingerde werpspietsen, dwars door den dunnen wand van de hut heen, als door papier!

Het was duidelijk dat zij ditmaal op goed geluk waren geworpen.

Maar dezen keer werden de spietsen op den voet gevolgd door de ingenaars, die, ten getale van vijf mannen zich een doortocht baanden door de deur, elkander verdringend om het eerst binnen te zijn, vol fanatisme, hun zwarte oogen fonkelend van bloeddorst, en allen gewapend met een van die kromme, vlijmscherpe dolken, waarvan sommige Arabische stammen zich zoo goed weten te bedienen.

Maar blijkbaar hadden zij er niet op gerekend dat de tegenpartij zich languit op den bodem had neergelegd.

De beide voorsten struikelden over de lange beenen van Henderson, die grommend half overeind kwam, en de beide koppen der Arabische moordenaars met vreeselijk geweld tegen elkander sloeg, na beiden in de borst te hebben gegrepen.

Zonder een kreet te slaken zegen beiden ter aarde.

Brand riep een kleine snijwonde op aan den benedenarm, maar zijn revolverkogel trof zijn aanrander midden in het hart, en de beide laatsten, inziende dat de partij verloren was, en begrijpende dat zij tegen een revolver niet waren opgewassen, kozen het hazenpad, en verdwenen spoedig in de duisternis.

Brand had een lucifer afgestroken, en belichtte het gelaat van den man, dien hij had neergeschoten.

Hij herkende hem dadelijk — het was de kerel, met wien Lupin gesproken had in het smalle slopje, dichtbij de steenen trap.

De beide andere Arabieren gaven geen teeken van leven meer; zij waren blijkbaar zwaar gewond of dood.

— Sla hun burnoes om, — vlug wat! beval Raffles op zachten toon. Niemand kan zeggen of het schot geen aandacht heeft getrokken. Wij hebben nu geen oogenblik meer te verliezen.

Zonder een oogenblik te verliezen ont deden Henderson en Brand de sluipmoordenaars van hunne overkleederen, terwijl Raffles haastig alles bijeen griste wat er noodig mocht zijn voor de gevaarlijke onderneming, die hij thans wilde beginnen — een onderneming van bijna dordrieste stoutmoedigheid, naar hij zelf zeer goed wist.

Er was eenige beweging gekomen in de kolo-

nie der Arabieren, maar men scheen aan soortgelijke dingen toch wel gewend te zijn, want het drietal kon ongehinderd de poort bereiken, glipte de stad binnen, en liep haastig voort, thans gehuld in de lange, wapperende mantels der Arabieren, en de kap zoover mogelijk over het hoofd getrokken.

Zij liepen om de Europeesche wijk heen, waar geen inlander zich zonder speciaal verlof mag vertoonen, en bereikten na omstreeks een half uur de haven.

De maan scheen zoo helder dat zij, aan het begin van de pier staande, duidelijk het groote, crèmekleurige jacht konden zien liggen op de reede.

De „Fridjof” scheen zich sinds dien middag nog niet van haar plaats bewogen te hebben.

Het was alsof zij op iets wachtte — — —

En de drie mannen wisten een seconde later, wat het was, waarop men daarginds wachtte, aan boord van dat prachtige schip.

Want twee inlanders, hijgend van het harde loopen, bereikten vlak na het drietal het begin van de pier, zonder hen echter aanstonds te zien, want tot hun geluk waren de drie mannen aan het oog onttrokken door een hooge stapel kisten met sinaasappelen en vijgen, die ter verscheping gereed stonden.

En het was hun geluk eveneens, dat zij nog geen woord gesproken hadden, terwijl zij daar stonden te turen naar het schip, dat daar onbeweeglijk voor anker lag, zoodat zij zeer duidelijk de hijgende ademhaling hoorden van het tweetal, dat daar vlug kwam aanloopen, en dat zeker onderweg een onvoorzien oponthoud had gehad, zoodat zij even te laat aankwamen.

Raffles, tersluiks om den stapel kisten heenziende, fluisterde haastig:

— Onze twee Arabieren! Zij willen zeker rapport gaan uitbrengen! Zij mogen tot geen prijs de „Fridjof” bereiken, vrienden!

Die aansporing was voor Henderson voldoende, en hij knapte de zaak vlug, geruischloos, en afdoende op.

Hij trad eensklaps te voorschijn, en stond als een spookverschijning voor de beide moordenaars, die een oogenblik verrast waren, en toen met een onderdrukten kreet naar hunne kromme dolken tastten.

Maar voor zij nog de wapens in hunne vuisten hadden kunnen klemmen, had Henderson zijn verschrikkelijke vuisten, hard als ijzer, tegelijk op hunne hoofden doen neerdalen, met een dof-fen slag, en de Arabieren zakten in elkander, alsof zij met een hamer waren neergeveld.

— Die beiden hebben voor de eerste uren wel genoeg! gromde Henderson, even neerziende op

de beide roerlooze gedaanten, en geholpen door Brand sleepte hij hen haastig in de schaduw van den stapel kisten, zoodat zij niet zoo spoedig zouden worden opgemerkt.

Trouwens, de kade was verlaten, het werk was reeds lang beëindigd, bijna overal was het duister, en slechts nu en dan, op verren afstand, trok een kleine patrouille politieagenten voorbij

met het korte geweer over den schouder, en aangevoerd door een sergeant.

En toen alles weer stil was, zeide Raffles rustig:

— Het lot schijnt ons weer wat gunstiger gezind te zijn, vrienden! Nu staat ons althans de weg naar de „Fridjof” open!

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK V.

DE OPIUM.

Maar Raffles was wel zoo verstandig, nog een vol uur te wachten, alvorens hij de pier teneinde liep, want het was nog niet donker genoeg naar zijn zin, er hij wilde wachten tot de hemel geheel betrokken zou zijn, want sedert eenige oogenblikken begonnen zich hoe langer hoe meer donkere wolken voorbij de maan te schuiven.

Het licht van dit hemellichaam, hoe schoon ook, zou hem slechts kunnen hinderen bij hetgeen hij nu te ondernemen had.

Maar reeds binnen een half uur was de hemel zoozeer bedekt, dat Raffles thans niet langer wilde wachten.

Slechts nu en dan gluurde de maan heel even om den rand van een wolk, om dan aanstonds weer te verdwijnen, zoodat de haven, de hoofden, de kade, de geheele stad, plotseling als door een dichte sluier bedekt werden.

Het oogenblik om te handelen was aangebroken.

Hunne mantels met de kappen zoo dicht mo-

gelijk om hun heen slaande, zoodat er van hun lichaam niets anders meer te zien viel dan de voeten, in de hooge laarzen gestoken, en nadat Raffles zich overtuigd had dat zijn klein valies nog altijd met een stevigen riem om zijn schouder hing, goed verborgen door den burnoes, slopen zij over de nu duistere havenpier, en had den spoedig het uiteinde daarvan bereikt.

De „Fridjof” was nu nog alleen maar zichtbaar als een vormlooze massa, alleen door haar kleur en haar hooge masten te onderkennen, waartusschen de draden van de radio waren uitgespannen.

De zee was op dat oogenblik rustig, maar toch hoorde men de golfjes telkens met een eentonig geruisch tegen de kiel van het vaartuig aanslaan, dat in slaap scheen te zijn.

Het was een heel gevaarlijk oogenblik, dat nu was aangebroken.

Misschien bestond er wel een soort van sein, een afspraak tusschen Lupin en den Arabischen moordenaar, dien hij in zijn dienst had genomen.

Maar dan moest het toch zeker wel een licht zijn of iets dergelijks, daar Lupin toch zeker niet zoo dwaas zou wezen, zijn handlangers te laten schreeuwen op het uiteinde van het havenhoofd, op gevaar af, dat de politie het hoorde, en eens een kijkje kwam nemen.

Op goed geluk af streek Raffles dus een waslucifer aan, ontstak een cigaret en de lucifer was nog nauwelijks uitgedoofd, of tot zijn vreugde hoorde hij het zachte piepen van riemen, die zich in de dollen heen en weer bewogen.

Een sloep had het schip verlaten.

De duisternis was nu zoo groot, dat er van het kleine vaartuig nog niets te onderscheiden viel, maar er kon niet aan worden getwijfeld, of het bewoog zich in de richting van het havenhoofd.

Een paar minuten later kon men onduidelijk de omtrekken zien van een kleine jol, die slechts twee personen bevatte.

Een oogenblik koesterde Raffles de hoop, dat het misschien Lupin zou zijn, maar die hoop moest hij spoedig weer prijs geven.

Het bleken slechts twee matrozen te zijn, afgezonden om een der Arabieren te gaan afhalen en voor Lupin te geleiden.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat de man dien naam niet noemde, niet omdat hij niet durfde, maar eenvoudig omdat hij volstrekt niet wist, hoe de naam was van dien eigenaardigen gast, door zijn meester Gerald Tucker aan boord van de „Fridjof” ontvangen en gehuisvest.

En alweder stond Raffles voor een lastig parket en hij moest zich een oogenblik bedenken, alvorens hij een goed oplossing wist voor dit vraagstuk.

Natuurlijk zou Lupin hem zelf willen spreken, hem in het geheim ondervragen over den afloop van den moordaanslag op zijn gehaten vijand, en hoe goed Raffles zijn vermomming ook wist — hij zag maar al te goed in, dat men een man als Lupin niet zoo spoedig zou kunnen bedriegen. Hij zou hem in een goed verlichte kajuit te woord staan, en de kleur van Raffles' oogen zou hem dadelijk verraden.

Het eenige voordeel was, dat hij Lupin misschien buiten gevecht zou kunnen stellen — maar wat had hij daaraan, als hij toch niet bij machte was, hem in handen van de politie over te leveren, en zelfs om het schip te verlaten? En dan moest nog maar vaststaan, dat Lupin hem inderdaad alleen wilde spreken! Dien Tucker zag er nu juist uit als iemand, die zoiets wel eens alleen zou willen beleven! Gelukkig schoot hem juist bijtijds een goede oplossing

van het moeilijke vraagstuk te binnen, want de boot had reeds aangelegd onder aan de glooing van het havenhoofd, en een der beide matrozen scheen ongeduldig te wachten, totdat het een van de Arabieren zou behagen, in te stappen.

Zooeven waren er een paar haastige woorden op zachten toon gewisseld, en nu vervolgde Raffles, angstig achterom ziende:

— Zeg aan — den Franschman, die aan boord is, dat alles is mislukt! Zeg dat de politie zich met de zaak heeft bemoeid — dat de bewuste in leven is gebleven, en dat de chef gebabbeld heeft, voor hij den laatsten adem uitblies!

— Dat is een zonderlinge boodschap, die je mij daar geeft! zei de matroos wantrouwend. Zou je het niet liever zelf gaan overbrengen?

— Neen, ik wil mij niet verder in gevaar begeven! Ik moet vluchten! Zeg aan den Franschman wat ik je zooeven vertelde en haast je! Zeg dat wij drieën alleen zijn overgebleven. De Franschman zal wel weten wat dat beteekent!

En Raffles gaf Brand en Henderson een wenk, waarop zij zich haastig omkeerden en zich hielden, alsof zij snel weer terugliepen. Maar bij het eerste het beste donkere gedeelte, in de schaduw van een pyramide van wijnvaten, stonden zij weerstil en luisterden aandachtig.

Zij hoorden het zwakke gepiep van de riemen in de dollen, dat zich hoe langer hoe verder verwijderde, toen het schuren van de jol langs het boord van het schip, en tien minuten verstreken, zonder dat er iets anders werd vernomen dan het zachte geklots van het water.

En toen begon een geluid boven alle andere uit te stijgen, hetwelk bevaren lieden als Raffles en zijn vrienden onmiddellijk moesten herkennen — het gangspil werd gedraaid!

De ankerketting kreunde, bij zijn gang door de kluisgaten, met een snerpnd geluid, en men hoorde het zachte, eentonige gezang van de matrozen, waarmede zij het ankerspil in beweging moesten brengen.

De drie mannen waren haastig weder naar het uiteinde van de pier geslopen, maar er was nog altijd niets te onderscheiden dan een vage massa, een vormlooze gedaante.

Slechts hier en daar pinkte een lichtje aan boord van de „Fridjof”.

— Te water, vrienden! fluisterde Raffles zachtjes. Wij hebben nu geen oogenblik meer te verliezen! Het is geloopt zooals ik dacht — Lupin is bevreesd geworden en heeft zijn vriend Tucker overgehaald, maar liever het anker te lichten en op een gunstige gelegenheid te wachten om den strijd te hervatten!

— Maar als hij werkelijk bevreesd is voor de politie, waarom gaat hij dan niet eenvoudig

van boord en poogt over land te vluchten? zeide Brand, terwijl hij zich van zijn zware laarzen ontdoed.

— Omdat hij dan een ezel zou zijn, Brand! antwoordde Raffles rustig. Als de matroos goed overbracht, hetgeen de Arabier hem had gezegd, dan was zijn positie hier uiterst gevaarlijk, want dan had zijn handlanger hem voor zijn dood verraden, en zou de politie zeker reeds op hem loeren! Hij kiest den veiligen weg en zal zich zeker naar Marseille pogen te begeven, waar hij zich gemakkelijk weer in het gewoel van zulk een groote stad kan doen opnemen!

— Maar de politie hier kan naar alle havensteden langs de Middellandsche Zee seinen!

— Daar zal hij zich wel weinig van aantrekken! Hij kan het motorschip verlaten wanneer hij maar wil, met het kleine motorsloepje, dat ik achteraan in de davits heb zien hangen, en ook overal aan land gaan, waar hij maar verkiest met de hulp van zulk een handig schuitje, dat niet aan een groote haven gebonden is, maar dat hem op elke gewenschte plek van het strand of in de monding van iedere rivier kan afzetten. Alles is in ieder geval beter dan hier te blijven! Zijn wij gereed? Voorwaarts dan! Bindt je kleeven met een riem of een lap op je hoofden, want wij zullen ze aan boord wel dadelijk weer moeten aantrekken. Maak zoo weinig mogelijk gerucht en laat die laarzen maar hier — we zullen daarginds wel wat anders vinden.

De drie mannen hadden zich geheel ontkleed, en hun luchtige kleederen tot een klein bundeltje op hun hoofd vastgebonden, en daarop lieten zij zich in het koele water glijden en begonnen achter elkaar, met een langen, soepelen slag, die weinig gerucht veroorzaakte, naar de „Fridjof” toe te zwemmen, vanwaar nog altijd het gerucht klonk van de ankerketting die door de kluisgaten liep.

Ware de maan blijven schijnen, zonder twijfel zouden de lichamen der mannen in het water te zien zijn geweest, maar het was sedert een half uur zoo donker dat slechts een scherp oog iets in het duistere water zou hebben ontwaard, en de drie mannen zorgden natuurlijk wel, het schip aan den achtersteven te benaderen, in de wetenschap, dat bijna alle matrozen zich nu op de voorplecht zondeu bevinden, om het zware anker op te hijschen.

Van de weinige lichtjes die er aan boord brandden, scheen men er nog eenige gedoofd te hebben ook, denkkelijk om zoo weinig mogelijk de aandacht te trekken, en het was dan ook op den tast, dat de drie stoutmoedige mannen moesten zoeken naar een gelegenheid om aan boord te klauteren.

Zij begrepen dat zij gebruik moesten maken van dit oogenblik waarop de bemanning zich bij het ankerspil of wel in de machinekamer bevond.

Het motorschip was van het kruisermodel, en het achterdek lag ten hoogste twee meter boven water. Daaronder bevonden zich een paar patrijspoorten, en Raffles slaagde er in, den met koper beslagen rand van een dier patrijspoorten te bereiken.

Het ronde raam bleek open te staan, en Raffles kon er zich, als de slankste, juist even doorheen wringen, na zijn bundeltje kleederen in de donkere ruimte te hebben geworpen.

Maar voor Brand en vooral voor Henderson bleek dit iets onmogelijks te zijn, en zij moesten op een andere wijze aan boord trachten te komen.

Raffles gaf met zachte stem eenige aanwijzingen, en trok zich toen terug van de patrijspoort.

Hij stond in een soort bewaarplaats, waar tentdoek, touwwerk en allerlei koperen scheepsbenodigdheden lagen opgestapeld.

Een lage, smalle deur voerde naar een trapje, dat regelrecht naar het achterdek bleek te voeren. Er was hier een soort van koekoek, die hem tijdelijk aan het oog moest onttrekken.

Raffles had snel een paar kleedingstukken aangeschoten en kroop nu als een slang over het witgeschuurde achterdek, en verdween onder een cirkelvormige lattenbank, die onder een zonnezeil rondom den achtersteven liep.

Hij kon hier zelf weinig onderscheiden van de rest van het vaartuig en was er volkomen zeker van, dat men hem evenmin kon zien.

Hij bukte zich zoo ver mogelijk voorover, en stak Brand de hand toe, die zich zoo hoog mogelijk uit het water ophief.

Op die wijze was hij in staat, hem aan boord te trekken, en gezamenlijk heschen zij toen den zwaren Henderson, maar niet zonder moeite, op het dek.

En het was hoog tijd, want de schroef was zoeven beginnen te draaien, en de zuiging had den reus noodlottig kunnen worden.

Het geraas van den ankerketting had zoeven opgehouden en was nu vervangen door het grommend gezoem van de groote Dieselmotoren in de machinekamer, en het slaan van de schroëfvinnen in het water.

De „Fridjof” draaide langzaam om haar eigen spil, draaide nog verder — steeds verder — en wel een weinig tot zijn verwondering bemerkte Raffles dat het schip niet koers zette naar het noorden, zooals hij verwacht had, maar naar het oosten!

Zou Tucker voornemens zijn, een Engelsche

haven op te zoeken, Alexandrië, Caïro mischien? Wilde hij het Suez-kanaal invaren?

Maar Raffles dacht hier niet lang over na — hij moest over andere dingen nadenken!

De drie mannen hadden zich zoo goed mogelijk gedroogd met een lap van hun Arabisch gewaad, en daarop hunne kleederen weer aange-trokken.

Zij waren nu blootvoets, maar dat was geen bezwaar — zij behoefden niet te vreezen, dat zij op het keurig onderhouden dek spijkers of glasscherven zouden vinden.

Nog een kort oogenblik bleven zij luisteren naar de korte bevelen, die van de commando-brug klonken, en die in de Engelsche taal werden gegeven.

Het motorschip was nu reeds in volle vaart, en zelfs in de duisternis was de witte schuim-streep achter aan het vaartuig over verren afstand te volgen, terwijl het achterdek trilde van de snelheid, die ontwikkeld werd.

Het was op dat tijdstip omstreeks half tien in den avond.

Raffles bracht zijn mond aan het oor van Brand en fluisterde hem in:

— Blijf hier zoolang wachten totdat ik terug-keer! Ik moet nu iets gaan verrichten, dat noodzakelijk is — en als dit mislukt, dan kunnen we evengoed dadelijk weer over boord springen, en naar land terugzwemmen! Het mag dan ook niet mislukken! Neen, vraag mij verder niets — er is geen tijd te verliezen! Ik zal niet langer weg-blijven dan een kwartier, als alles goed gaat. Dreigt er gevaar — dan ken je het sein!

En voor Brand nog een opmerking had kunnen maken, had Raffles de platte tasch gegrepen die hem niet verlaten had en kroop nu zonder eenig geluid te maken weder in de richting van den koekoek, gleed langs de trap omlaag, en stond nu in hetzelfde smalle gangetje, dat hij zoeven verlaten had, toen hij uit het deurtje van de bewaarplaats trad.

Op zijn naakte voeten liep hij snel voort over den lattenvloer, nu en dan stilstaande om aandachtig te luisteren en pogende, de opschriften te ontcijferen op de verschillende deuren, in de schemering die in het gangetje heerschte, dat slechts door een enkel elctrisch lampje verlicht was.

Hij liep achtereenvolgens langs het matrozen-logies, dat in tweeën verdeeld was, voor iedere helft van de bemanning een vrij groot vertrek, links en rechts van de middengang, langs een hut voor den tweeden stuurman, langs een proviandkamer en eindelijk, toen hij ongeveer mid-scheeps dacht te zijn, en niet ver van de dubbele trap stond, die links en rechts weder naar het

dek voerde, bereikte hij de kombuis voor de bemanning.

De deur stond op een kier, en Raffles zag een vage schim in het kleine vertrekje heen en weer bewegen — een soort van witte spookgedaante met een koksmuts op en een geweldige witte schort voor.

Er kwam een glans van vreugde op het gelaat van Raffles, toen hij zachtjes voor zich heen mompelde:

— Het kon bijna niet mooier — mijn vriend de kok is juist bezig met de koffie!

Raffles luisterde nog even toe, en duwde toen de deur wat verder open, en het volgende oogenblik stond hij, alle spieren gespannen, in een tamelijk ruim kombuis, keurig ingericht, met glanzende nikkelen pannen aan de wanden, een electrisch fornuis, een spoelinrichting, een toonbank, een koelkast, en andere moderne zaken, zooals de ijverigste huismoeder zich niet mooier of beter had kunnen wenschen.

De kok stond voor de kleine toonbank, met zijn rug naar Raffles toe, en hij had een twaalf-tal alluminium kroezen voor zich staan, en op een comfoor dampte een ketel koffie. Hij had dien ketel reeds gegrepen, en een der bekers gevuld, toen zijn instinct hem scheen te waarschuwen, want hij zette haastig den ketel weer neer, keerde zich om, en keek met wijdgeopen-den mond en starende oogen naar dien vreemdeling, die daar zoo onverhoeds zijn heiligdom was binnen getreden.

Maar voor hij den tijd had om van zijn verbazing of schrik te bekomen, had Raffles hem reeds met een goed gemikten kaakslag geveld.

En het was maar goed, dat de beklagenswaardige kok zijn ketel kokende koffie reeds had prijsgegeven, want hij gleed als een blok neer en bleef roerloos liggen.

Raffles verloor geen tijd, maar bukte zich over den man heen, ontdeed hem van zijn wit jasje van zijn sneeuw witte schort en van zijn sloffen, nam hem ook zijn wit mutsje af, stopte hem een keurigen, schoonen vaatdoek in den mond, zonder eenige gewetenswroeging, bond hem zijn handen met een tweeden vaatdoek op zijn rug, bond ook de enkels bijeen, waartoe een derde van die nuttige weefsels moest dienen — de voorraad in de keurige kast scheen wel onuitputtelijk — en eindelijk sloot hij den kok in die kast op, en zeide meewarig voor zich heen:

— Het is niet aangenaam voor hem, maar de kast is gelukkig geventileerd, en het gaat nu eenmaal niet anders! Ik hoop er den braven kerel voor schadeloos te kunnen stellen! Het is in ieder geval zijn schuld niet, dat hij zich hier aan boord bevindt!

Nog onder het spreken deed Raffles haastig den witten boezelaar voor, schoof de sloffen aan, zette zich het mutsje op het nog natte haar, begon de kroezen vol te schenken met koffie, en toen deed hij de deur van de kombuis op slot, maakte haastig zijn taschje open, nam daaruit een blikken doosje, en uit die doos weer een flacon, waarvan hij de kurk afnam, om vervolgens van den inhoud in iederen kroes een paar druppels te laten vallen van een dik, donkerbruin vocht.

Hij deed alles zorgvuldig weer weg, roerde alle kroezen met een glazen staafje om, plaatste ze op een blad, dat ook reeds gereed stond, en opende de deur, en dat juist bijtijds, want er klonk al gestommel van bloote voeten op de trappen, de matrozen waren zeker begeerig naar hun koffie.

Daar Raffles wel begreep, dat zij nooit toestemming zouden hebben om de kombuis te betreden, droeg hij het blad met gebukt hoofd door de schemerige gang, en stiet met den voet een van de logiesdeuren open.

— Daar is mijnheer eindelijk! klonk een grommende stem.

Het was een matroos, die daar in zijn eentje aan de smalle tafel zat, die met twee lange, ijzeren stangen in de zoldering was opgehangen en die blijkbaar „ziekenverlof” had, want hij zag er miserabel uit, en had een doek om het voorhoofd geknoopt.

Raffles bromde iets terug, zette de kroezen op de tafel, deed hetzelfde in het andere matrozenlogies, en maakte toen dat hij uit de voeten kwam.

Eerst ging hij in de kombuis nog een paar andere groote koppen met koffie vullen, in de veronderstelling, dat die gereed stonden voor den kapitein, den stuurman — kortom, voor het hogere personeel, deed ook daar een paar druppels in van het geheimzinnige donkerbruine vocht, plaatste de koppen op het blad — en toen vond hij dat hij genoeg had gedaan, en trok zich haastig weer terug naar het achterdek, waar Brand en Henderson nog altijd verborgen lagen onder de cirkelvormige bank.

— Gelukkig, dat je er weer bent! fluisterde Brand. Ik begon mij al ongerust te maken. Wat heb je gedaan?

— Ik heb de bemanning op heerlijke koffie getraceerd, Brand — en ik denk dat zij over een kwartier heerlijk en rustig zullen slapen, als onschuldige kinderen!

— Slaapt men tegenwoordig van koffie, mylord? vroeg Henderson zeer verwonderd. Ik heb altijd gedacht dat koffie den slaap belette!

— Dat is ook over het algemeen zoo, James — maar koffie bevordert juist aanzienlijk den slaap... wanneer men er een druppeltje oplossing van opium bijvoegt! antwoordde Raffles met een glimlach.

HOOFDSTUK VI.

MODERNE PIRATEN.

Er kon omstreeks een kwartier verlopen zijn, toen er zich aan boord van de „Fridjof” zonderlinge verschijnselen begonnen voor te doen.

Er klonken kreten van ongeduld en woede in de smalle gang daar beneden, een ijzeren deur werd hard toegesmeten en weer geopend, en een heel hoge stem riep ergens van de zijde van de commanJobrug:

— Maar wat heeft dat toch te beteekenen, kapitein? Zijn ze dronken? Waarom komen ze niet als men hen roept!

Daarop het gegrom als van een getergde leeuw en onmiddellijk daarna een knetterende vloek.

En voor die krachtterm was wel reden, want

zonder de minste aanleiding naar het scheen, wijzigde het fraaie motorschip eensklaps zijn koers en hield regelrecht aan op de kust.

En in hun schuilplaats konden de drie avonturiers duidelijk een luide, toornige stem hooren, dezelfde stem die zooeven had gevloekt, en die nu schreeuwde:

— Wat heeft dat voor den duivel te beduiden, Sherman? Waarom houdt je aan op de kust? Ben je krankzinnig geworden?

Het bleef even stil, dan klonken er zware passen over de brug, een glasdeur ging open, en dan weer dezelfde stem van zooeven in de grootste verbazing:

— Bij mijn arme ziel — de kerel slaapt! Hij

slaapt met het stuurwiel in zijn handen! Maar is het schip dan behekt?

Er klonk een schelletje, zeker naar de machinekamer, nog weer eens driftiger werd er gescheld, luide en snelle voetstappen klonken over het dek, en dan een hijgende ademhaling van iemand, die snel een trap oploopt, en een jonge stem, die op een toon van de grootste verbazing en ontsteltenis kwam rapporteren:

— Kapitein — er is iets met de machine — zij wordt niet meer bediend naar het schijnt! Ik ben in de machinekamer gaan kijken, en Brick, de hoofdmachinist, slaapt rustig in een hoekje. Flennagan is als dronken, en praat wartaal!

Geen geluid werd vernomen, behalve de dreunende stappen van den kapitein zelf op de trap die naar de commandobrug voerde.

Zijn zware gestalte was even zichtbaar op het dek, dat maar door enkele lampen was verlicht en toen klonken zijn zware laarzen weer op het ijzer van de trap die naar de machinekamer voerde.

Iemand scheen een der luiken te hebben opgelicht, die even boven het dek uitstaken, en waardoor men van boven in de machinekamer kon zien, en weer klonken er kreten van schrik en stemmen door elkaar, die riepen:

— Ja, Brick slaapt rustig in een hoekje!

— Flennagan zit op een stoel, naast zijn machine!

— Zij begint langzamer te loopen!

— Maar zijn wij hier dan in het kasteel van de Schoone Slaapster?

— Wat beteekent dit allemaal?

Op die vragen kwam geen ander antwoord dan een soort gebrul, dat uit de ingewanden van het schip scheen op te klinken, en daarop barstte een daverende stem uit:

— Hel en duivel! Men zou zeggen, dat zij allen dronken zijn! Alle matrozen slapen vast, met gesloten vuisten! En een kwartier geleden waren zij zoo levendig als kakkerlakken, en liepen zij allen naar beneden voor hun koffie!

Weer dreunde de ijzeren trap onder het geweld van zijn zware laarzen en toen scheen hij een levendig gesprek te voeren met den eigenaar van het jacht, wiens scherpe, onaangename stem nu en dan in dolle woede scheen uit te schieten.

Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd, boog zich nu naar Brand toe, en fluisterde hem in:

— Ik geloof dat nu langzamerhand de tijd gaat aanbreken, om een rol in het dramatje te spelen, mijn waarde! Jullie hebt immers je revolvers bij de hand? Goed zoo! Het spreekt vanzelf dat je er volstrekt geen gebruik van

moogt maken, tenzij het is om je leven te verdedigen!

— Ik zal het wel met mijn handen afkunnen, mylord! bromde Henderson vergenoegd.

— Ook mogen wij elkander niet verlaten dan tenzij het volstrekt noodzakelijk is! vervolgde Raffles op denzelfde, zachten toon. De tegenpartij is voor de eerste uren zeer aanzienlijk verzwakt, want bijna alle leden der bemanning zijn bewusteloos, dank zij mijn voortreffelijke koffie! Voor zoover ik kan nagaan is alleen de kapitein en de eerste stuurman nog kapabel om het schip te besturen.

— Hoeveel passagiers waren er ook weer? vroeg Brand fluisterend.

— Allen bij elkaar — zes! antwoordde Raffles.

— Heb je Lupin gezien?

— Neen, niemand van de passagiers! Lupin niet, en evenmin zijn minnares, die ik hier toch zeker had verwacht. Waarschijnlijk heeft hij haar in den steek gelaten bij zijn overhaaste vlucht. Hem moeten wij het eerste zien te overmeesteren, want hij is het gevaarlijkst — en op hem volgt denkkelijk onmiddellijk onze vriend Gerald Tucker! Ik denk dat wij hier te doen hebben met een van die afzichtelijke „amateur-misdadigers” die louter voor hun vermaak aan allerlei gespuis de behulpzame hand toereiken en ook van tijd tot tijd, alleen maar om hun afgestompte zenuwen te prikkelen, den strafrechter tarten! Vroeg of laat loopt zoo iemand echter tegen de lamp en gelukkig houdt de rechter er dan weinig rekening mee, of hij zijn misdaad pleegde uit een dierlijken aandrang, uit hebzucht of uit wraakzucht, dan wel louter bij wijze van verzetje! En als ik in de toekomst ga lezen, dan zie ik daar mijnheer Tucker in een verre van benijdenswaardige positie, ondanks al zijn rijkdom! En luister nu goed, vrienden! Wij bekommeren ons voorloopig niet om den man aan het stuurrad, want die kan het toch niet verlaten, op straffe van met zijn schip aan den grond te varen. Wij trachten dus allereerst ongemerkt de kajuiten te bereiken, die door de passagiers bewoond worden, en maken ons dan meester van de wapens, voor de heeren nog kunnen grijpen, wat er eigenlijk gaande is. En dan zullen wij ons moeten haasten, want Lupin beschikt over zeer veel doorzicht, dat moet ik hem ter eere nageven. En hij zal misschien de eenige zijn, die zelfs hier aan boord met een revolver in den zak rondloopt, en ik raad jullie aan dus voorzichtig te zijn. Hij zal geen seconde aarzelen, er gebruik van te maken, als hij zich in het nauw gedreven ziet. En volg mij nu, want ik geloof, dat ik den weg al weet.

Terwijl er daarboven op de commandobrug nog altijd hartig gevloekt werd, en er voortdurend op en neer werd geloopt, terwijl men kreten hoorde, die om „den dokter” riepen, gleden de drie mannen als schaduwen voort langs het achterdek, kropen voorbij den eersten koekoek en lieten zich zakken van het kleine trapje van drie treden, dat van het verhoogde achterdek voerde naar het eigenlijke promenadedek van de boot.

In het midden bevond zich een dubbele rij hutten, acht aan iederen kant, en tusschen de smalle deuren van die hutten en de koperen reeling was een bamboedek vrijgelaten, aan iedere zijde omstreeks een meter breed.

Dat wil dus zeggen dat degeen die zich aan bakboord bevond, op die plek onmogelijk kon zien wie er zich aan stuurboord ophield, want dit werd hem belet door de dubbele rij hutten. Maar ongeveer in het midden van die rij, iets meer naar het voorschip, bevond zich de commandobrug, die over de hutten heenliep, en die men aan beide boorden kon bereiken langs een smalle trap, die omstreeks de helft van het gangpad besloeg. Wie zich dus op de commandobrug bevond en zeer scherpe oogen had, moest kunnen zien, of er zich personen in het gangpad bevonden, en dit des te beter, naarmate hij zich meer van het midden van de brug verwijderde, waar zich het stuurrad bevond.

De stuurman zelf kon onmogelijk iemand zien, die zich tegen de hutwanden aandrukte, en zich aldus van voren naar achteren begaf.

En het was een geluk voor de drie mannen, dat zich op dat oogenblik alleen nog maar de stuurman en de woedende kapitein op de brug bevonden, die nog altijd met elkander aan het praten waren, waarbij de bevelvoerder met zijn rug naar den achtersteven gekeerd stond.

Het volgende oogenblik waren zij voorbij de gevaarlijke plek geglipt, kwamen aan de achterzijde van de campagne, en stonden onverhoeds tegenover een keurig gekleed jongmensch, in smoking gedost, met het onbeduidende gezicht van een schaap, peenkleurig haar, en een monocle in het oog.

Hij scheen zeer veel haast te hebben, en stond doodstil op het zien van de drie geheimzinnige gedaanten, daar op geen meter van hem af.

Het is wel waarschijnlijk, dat het peenharige jongemensch een schreeuw had willen geven, maar daartoe kwam het niet.

Ten eerste scheen de schrik hem half te hebben verlamd en ten tweede trof de vuist van Brand hem op de goede plek, deed hem om zijn

eigen as draaien en toen met een doffen plof ineen zakken op het dek.

— In zee, mylord? vroeg Henderson doodleuk.

— Is het in je hersens geslagen, Henderson? vroeg Raffles streng. Ik waarschuw je — geen grapjes bij deze gelegenheid! Ik ben in den grond van mijn hart overtuigd, dat de maatschappij er geen grein bij zou verliezen, als dit onbeduidende schepsel overboord werd gesmeten, maar het is niet aan ons om te beoordeelen, of er misschien nog iemand ter wereld is, voor wie zijn voortbestaan van eenig gewicht is. En zoo lang wij dat niet zeker weten, hebben wij niet het recht, over zijn leven te beschikken. Heb je touw? Mooi! Bindt hem dan vlug, knevel hem desnoods, en sluit hem in een van de hutten op. Brand — keer op je schreden terug, open de hutten die niet gesloten zijn, en zoek snel naar wapens. Wat je vindt gaat overboord! Wij hebben er gelukkig zelf genoeg!

En Brand was nauwelijks teruggeslopen, hier en daar voorzichtig een deurknop omdraaiend, Henderson was nog niet teruggekeerd van zijn karwei met den verslagen passagier, of Raffles had al een tweede ontmoeting, die niet zoo vlot dreigde af te loopen.

Want eensklaps stond hij tegenover Lupin in hoogst eigen persoon!

Hij had nog altijd zijn baard, waarschijnlijk met het oog op de bemanning en de passagiers en zijn doodsbleek gezicht kwam voor een kort oogenblik te zien om den hoek van een afzonderlijke groep hutten, vier in getal, die wat meer op het voordek waren geplaatst, en waarvan er een tweetal steeds bewoond werd door den eigenaar, terwijl de derde voor den kapitein bestemd was, en de vierde vrij bleef voor een of anderen eeregast — in dit geval monsieur Lupin, naar het scheen.

De Fransche bandiet had nu eenmaal uitstekende ooren en oogen, en Raffles begreep dat hij, hoe snel zoeven ook alles in zijn werk was gegaan, in de nabijheid was geweest en iets vernomen had.

En daar Lupin allesbehalve een schaap was, en zich maar niet dadelijk liet neerslaan, trok hij onmiddellijk zijn revolver, en vuurde op goed geluk op de geheimzinnige gedaante, die hij daar ontwaarde.

De kogel miste maar een haar, Raffles aarzelde geen oogenblik om terug te vuren, en het witte gezicht verdween eensklaps weer, en Raffles fluisterde Henderson toe:

— Naar de hut van den marconist, mijn jongen! Zij mochten het eens in hun hoofd krijgen

om de politie te alarmeeren! Men kan nooit te voorzichtig zijn!

— In orde mylord! gromde de reus en ook hij liep weer terug, want zooveen waren zij langs de openstaande deur geslopen van een hut, waar het blonk van nikkel en koper, en waar het toestel voor draadlooze telegrafie was opgesteld.

Hij trad er haastig binnen, en met zijn vaardige handen had hij met enkele niet al te zachtzinnige grepen het fijne toestel onherstelbaar verwoest, zoodat er zeker dagen zouden heengaan met een behoorlijke reparatie.

En hij wilde zich juist weer omdraaien om heen te gaan, toen hij een gedaante voor de smalle deuropening zag verschijnen, en in het zwakke licht van een elektrische lamp de glinstering van een kleine revolver.

Hij zag den vinger om den trekker zich krampachtig krommen, maar juist toen het schot zou afgaan, maakte het schip een onverwachte schommeling, de schutter verloor het evenwicht en de kogel drong in de zoldering, zonder eenige schade aan te richten.

Met een grimmig lachje greep Henderson een zwaar koperen voorwerp, dat hem onder de hand kwam en wierp het met alle kracht in de richting van de schim, die echter bliksemsnel dook, en het volgende oogenblik verdwenen was, terwijl het koperen projectiel in zee plofte.

Henderson trad naar buiten, maar hij zag niets en liep haastig weer naar de plek waar hij Brand en Raffles had achtergelaten.

Die bleken intusschen ook goed werk te hebben verricht, want de jongeman had reeds drie etui's met revolvers en patronen in even zooveel hutten gevonden en overboord doen verdwijnen en Raffles had zich den tijd ten nutte gemaakt door een tweeden passagier, ditmaal een anderen heer, die zich van niets bewust was en zich onmiddellijk overgaf, buiten gevecht te stellen met alle zachtheid en toegeeflijkheid, welke zijn ouderdom noodzakelijk maakte.

Raffles bond hem onder het uiten van bemoeidigende woorden een doek in den mond, en het verontwaardigde oude heertje — het bleek naderhand de president te zijn van een Petroleum Trust, met een inkomen van een millioen dollar — werd in zijn hut opgesloten.

Dat waren er reeds twee, en behalve Lupin had men nu nog slechts met drie anderen te maken, waaronder Tucker zelf, wiens schelle stem nu eens beneden, dan weer op de commandobrug gehoord werd.

De toestand was verre van aangenaam te noemen, want er moest natuurlijk iemand in de machinekamer aanwezig zijn, en het bleek dat

nog slechts een jongen van een jaar of veertien, een zoogenaamde „zwabber”, die ook als hulpmachinist dienst deed, de eenige was die niet van de koffie gedronken had en dus bij zijn bewustzijn was. Maar hij was niet in staat de ingewikkelde motoren te bedienen en de bevelen uit te voeren, die hem door de spreekbuis werden toegeroepen door kapitein of stuurman. Een van de heeren passagiers, die verstand had van de Dieselmotoren was dan ook reeds, in zijn smoking gekleed, in de machinekamer afgeklimmen en stond daar nu in zijn hemdsmouwen, met een sigaret tusschen de lippen, ofschoon het personeel zelf nooit en nimmer mocht rooken in deze kleine ruimte, bezwangerd met benzinedampen en luisterde met een bleek gezicht naar de bevelen die hij ontving door de spreekbuis, terwijl de zwabber overal tegelijk was, en de geheele zaak als een pretje scheen op te vatten.

Die heer daar beneden kon dus ook worden uitgeschakeld en de partijen stonden nu niet alleen volkomen gelijk, maar Raffles was van oordeel, dat hij en zijn vrienden reeds nu in de meerderheid waren, want zij hadden nog maar met drie mannen te doen, die stellig niet allen gewapend waren. Het is waar dat een van hen Lupin was, en die gold op zijn minst voor twee anderen!

Het was nu bijna overal stil geworden, en het was duidelijk, dat degenen die nog over hun bewegingsvrijheid beschikten, den waren staat van zaken thans begonnen in te zien en zoo verstandig waren, hun aanwezigheid niet te verraden door luid geschreeuw.

De kapitein, een brave kerel, die tot iederen prijs zijn plicht wilde doen, stond nog altijd onbeweeglijk op de brug, met zijn verrekijker in de vuist geklemd, alsof dat instrument hem van eenig nut kon zijn onder deze omstandigheden, en Sherman, de stuurman, hield nog altijd het stuurrad in de handen geklemd, en hield zich volkomen bedaard.

De valide tegenstanders begrepen nu, dat zij op zichzelf waren aangewezen, nu zij onmogelijk meer konden seinen, en zij begrepen, met geduchte tegenstanders te doen te hebben.

Wat Lupin aangaat — reeds zijn instinct moest hem hebben gewaarschuwd, dat die tegenstander alleen Raffles kon zijn. De aanslag was dus volkomen mislukt, en dat niet alleen, maar die stoutmoedige Engelschman had zelfs kans gezien van die mislukking partij te trekken door aan boord te sluipen. Hij alleen zou op den genialen inval zijn gekomen, een geheele bemanning met behulp van opium bewusteloos te maken.

Het was dus nu overal doodstil, en beide partijen beloerden elkander als Indianen.

Raffles zag zeer goed in dat hij niet het minste recht zou hebben om zich te beklagen als er met de vuurwapens tegen hem werd opgetreden, want hij zou in alle landen ter wereld slechts beschouwd worden als een piraat, en als zoodanig zou hij behandeld mogen worden. Men schijnt den piraat altijd te hebben beschouwd als iemand, nog een graadje erger dan een inbreker, en de eigenaar van het schip had het volste recht, van zijn revolver gebruik te maken.

Het was dus zaak, hem daartoe niet de gelegenheid te geven, en dat was lastig genoeg nu iedereen zich doodstil hield, en zich bijna niet durfde bewegen.

Raffles stond het dichtst bij den hoek, die gevormd werd door de laatste der acht hutten, en dat deel van het voordek, waarop zich het groepje van vier statiehutten bevond, zoodat hij dat gedeelte van het vaarttuig kon overzien, met uitzondering van de plek, waar de vrij breede trap begon naar de voorkajuit, die gebruikt werd om er de maaltijden te nuttigen, of zich bij zeer slecht weer op te houden, en welke ingang voor hem verborgen was door de vier hutten, zoeven genoemd.

Het voordek was tamelijk ruim, en het werd gebruikt om er te dansen, wanneer er dames onder de gasten waren, of om er een andere sport te bedrijven.

Hij hield zijn revolver tot schieten gereed, maar plotseling trok hij het hoofd wat terug, want hij had gezien hoe Tucker zelf kwam te voorschijn sluipen om den hoek van de voorste hutten.

Hij kon zijn geel, beenig gezicht met de dicht bijeen geplaatste oogen tamelijk goed onderscheiden.

Het zou hem zelfs gemakkelijk gevallen zijn, den man van uit zijn schuilhoek aanstonds neer te leggen, maar daaraan dacht Raffles zelfs geen seconde.

Tucker bleef vlak bij den hoek stilstaan om te luisteren, en Raffles kon het nikkel van zijn revolver zien glinsteren in het schijnsel van de lamp in de mast, die nog altijd was blijven branden, met enkele andere kleine lampen.

En nu verdween hij eensklaps weer, en Raffles fluisterde Brand haastig iets toe, stak met een paar panterachtige sprongen het dek over, en zat het volgende oogenblik met een luchtigen sprong op het platte dak van de voorste vier hutten, waarop hij zich languit uitstrekte.

HOOFDSTUK VII.

DE STRIJD OM HET GOUD.

Er had niets gekraakt, Raffles was met de luchtigheid van een kat op zijn plaats gesprongen en het was duidelijk dat Tucker er volstrekt niets van gemerkt had.

Brand, die nu voorman was geworden, en rug aan rug stond met Henderson, die de loopgang in het oog moest houden, zag, hoe Tucker een oogenblik later weer te voorschijn kwam, en hij moest bijna lachen als hij bedacht, hoezeer die lange, bleke man daarbij geleet op een muisje, dat telkens opnieuw zijn kop uit zijn hol steekt, om te zien of de lucht zuiver is.

De lucht bleek ditmaal voor den eigenaar van de „Fridjof” allesbehalve zuiver te zijn, want nauwelijks had hij een paar stappen vooruit gedaan, sluipend langs den wand van de hutten, of Raffles, nog altijd op zijn buik uitgestrekt, zwaaide met zijn arm over den rand, en trof

Tucker met zooveel kracht tegen de kaak, dat de man een oogenblik duizelde, en zijn revolver uit zijn hand liet vallen.

Voor hij zich kon herstellen waren Brand en Henderson reeds op hem toegesprongen, grepen hem vast, en duwden hem de deur van zijn eigen hut binnen, een klein vertrek, maar met verrijnde smaak gemeubeld, en dat door een zijdeur toegang gaf tot de slaaphut, die er naast was gelegen.

Tegelijkertijd liet Raffles zich weer van het dak glijden, trad de hut binnen, sloot er de deur van, en liet zijn blikken in het rond gaan.

Bijna aanstonds vielen zij op een tamelijk groot valies, van bruin varkensleder en toen hij er op toetrad en het oplichtte, bevond hij dat het vrij zwaar woog — wel een veertig pond, naar schatting.

Hij kon het valies heel gemakkelijk openen, want het was alléén met de knippen gesloten, en hij liet een tevreden geknor hooren — voor zijn oogen glansde en schitterde de schat van de moskee, dien hij reeds verloren had gewaand, en toch met zooveel hartstochtelijken ijver had pogen op te sporen.

Juist op dat oogenblik kwam Tucker weer bij en keek met verwilderde blikken rond.

Raffles had het electriche licht aangeknipt, hetwelk de hut helder verlichtte, en zeide nu zachtjes tot Brand en Henderson:

— Ga buiten op post staan, want de schelm van een Lupin zou ons wel eens door het raampje heen kunnen neerschieten!

Brand wierp een blik op het tamelijk groote zijraampje, waardoor de hut overdag licht ontving, en daar hij onmiddellijk begreep, dat het al heel gemakkelijk zou zijn, van het duistere dek af door dat venster een paar kogels naar binnen te zenden, verliet hij dadelijk met Henderson de hut, om tegen een overval van die zijde te waken.

Kapitein Brick scheen van het geheele voorval niets te hebben gemerkt, want de beide mannen zagen zijn stoere gestalte nog altijd wijdbeens op de commandobrug staan, het verweerde ge-
laat naar den steven gewend, de groote handen op den rug gekruist.

Tucker was op een stoel neergevallen, wreef met half dichtgeknepen, valsch lichtende oogen zijn kin, en keek Raffles tusschen zijn wimpers aan, zwiingend, en groenbleek van woede.

— Ja, mijn waarde heer Tucker, dat zijn nu de gevolgen van het amateurisme! begon Raffles spottend. Mijn raad komt wat laat, maar hij is misschien goed voor een volgenden keer, en hij luidt: tracht nooit mannen als Lupin na te volgen, want het loopt verkeerd af. Bedenk dat het niet allen koks zijn, die lange messen dragen! Ik wil U wel mededeelen, mijnheer Tucker, dat gij op Uw bemanning in de eerste uren niet behoeft te rekenen, en dat Uwe vrienden, op een paar na, weerloos zijn gemaakt. Ik erken dat ik den voornaamsten nog niet in handen heb, maar in afwachting daarvan moeten wij eens ernstig praten. Dat ik U voor een zeer gevaarlijken schurk houd, is van betrekkelijk ondergeschikt belang. Gewichtiger is, dat ik U voor zeer rijk aanzie! En het ligt voor de hand, dat men een tocht op een schip als dit niet begint, zonder zich van contanten te hebben voorzien.

Tucker liet een schel lachje hooren, en riep uit:

— Geloof gij soms, dat ik de schatten van Aladin aan boord van een jacht meevoer. Ik

had je voor schranderder gehouden, mijnheer Raffles — want ik denk dat ik het twijfelachtig voorrecht heb, met den Engelschen bandiet te spreken? Met den beroemden inbreker?

— Dien laatsten naam hoor ik liever dan dien eersten, mijnheer Tucker! antwoordde Raffles doodkalm. Trouwens — met het inbreken gaat het in den laatsten tijd slapjes — ik kan dat aan iemand die zooveel belang in onze werkzaamheden stelt als gij, wel bekennen! Het is een ellendig aanwendsel, om zoo weinig mogelijk contanten in brandkasten te bewaren! Wilt gij werkelijk zeggen dat gij dat slechte voorbeeld hier aan boord hebt gevolgd?

— Je zoudt hier vruchteloos naar zulk een meubel zoeken! zeide Tucker met slecht verborgen leedvermaak, en Raffles zag aan zijn ge-
laat dadelijk dat hij de waarheid sprak.

Hij kreeg een wandkastje in het oog, opende snel het deurtje, zonder zijn revolver een oogenblik los te laten, en zag er niets anders in staan dan een ijzeren kastje.

Hij nam het er uit, plaatste het op de tafel, en vroeg streng:

— Wat zit daar in? Zeg maar de waarheid, want ik kan het heel gemakkelijk openen!

— Niets anders dan wat scheepspapieren, passen, en misschien honderd pond sterling, om de bemanning te kunnen uitbetalen! antwoordde Tucker giftig. De rest doe ik alles met chèques!

— Ja, dat heb ik al begrepen, waarde heer Tucker! hernam Raffles. Het is spijtig — maar dan zal ik mij wel met zulk een gevaarlijk papiertje moeten tevreden stellen! Laat eens zien — wat dunkt U van tien duizend pond? Ik hoop toch dat ik U met dat geringe bedrag niet beledig? Ik kan het echter zelf werkelijk goed gebruiken!

Reeds had de scherpe blik van Raffles het chèqueboekje zien liggen op het blad van een fraai bewerkte schrijftafel, en hij wierp het Tucker toe, en liet het volgen door de vulpen die in een pennebak lag.

— En denk je dat ik dat doe? schreeuwde Tucker, schor van woede.

— Ja, dat denk ik — omdat gij wel zult moeten! Het schip is in mijn macht, en als gij mij niet gehoorzaamt, verkoop ik het heele ding, en dan zal het U later nog heel wat slechter vergaan! Wat moet ik zien? Durft gij werkelijk nog aarzelen — gij, een man, die per jaar een inkomen hebt van 750.000 pond sterling? Hoe is het mogelijk, dat gij ook maar een seconde durft aarzelen.

Er verscheen een valsch licht in de kleine oogen van Tucker, toen hij langzaam de vulpen

ter hand nam en zwiġgend een chèque invulde tot het verlangde bedrag en die onderteekende.

Even zwiġgend stak hij Raffles het papiertje toe.

Deze las de chèque zorgvuldig, vouwde ze op, en zeide:

— De chèque is te Marseille betaalbaar, zie ik! En uw bankier is voortreffelijk bekend! Voorts is de chèque aan toonder, en niet op naam! Dat zou ik ook natuurlijk nooit aanvaard hebben.

Raffles liet zijn oogen van de chèque naar Tucker dwalen, en vervolgde met een spotlachje:

— Ik zie heel goed wat er in U omgaat! Gij denkt natuurlijk, dat ik die chèque onmogelijk zal kunnen innen, omdat gij wel weten zult, hoe gij dat bijtijds kunt beletten door een tegenorder! Nu, dan zullen wij eens zien, mijn waarde heer de millionnair, wie van ons hier het laatst lacht!

— Dat zal ik wel zijn! barstte Tucker eensklaps vol giftige woede uit. Wou je soms naar land zwemmen? Eenmaal moet mijn jacht ergens aanleggen, en dan ben je verloren!

Raffles haalde slechts de schouders op, en zeide onverschillig, de chèque in zijn zak stekend:

— Ik bemerk wel dat gij van mijn werkmethode nog niet goed op de hoogte zijt! Uw schip zal geen haven binnenlopen, mijnheer Tucker, omdat dat niet met mijn plannen strookt! Geloof gij dat ik zoo gek zal zijn, mij, na al die moeite met een chèque van 10.000 pond in mijn zak en met dat valies daarginds in mijn hand in Uw macht zal geven? Gij moest verstandiger zijn! Wel kijk eens, aan — dat noem ik onbeschaamd!

Deze laatste uitroep was aan Raffles ontlokt, daar Tucker eensklaps was opgerezen, en zich met een sprong op Raffles geworpen had, terwijl hij poogde, hem bij de pols te grijpen van de hand, waarin Raffles zijn revolver vasthield.

Tucker was mager, maar desniettemin geweldig sterk en hij was door een helsche woede bezielde, hetgeen zijn krachten nog vermeerderde.

Het schuim stond hem om de dunne lippen, en zijn dicht bijeen staande oogen fonkelden van haat, toen hij Raffles bij de keel trachtte te vatten, en tegen den wand van de hut poogde te duwen.

Daarbuiten moest Brand iets verdachts hebben gehoord, want haastig werd de deur geopend, en hij hief reeds zijn revolver op, toen Raffles lachend uitriep:

— Niet noodig, mijn waarde! Ik heb hem al in mijn macht!

Inderdaad had Raffles Tucker op zijn beurt bij de keel kunnen grijpen, en onder zijn krachten greep verslapten de spieren van den millionnair, die de hand van zijn tegenstander moest loslaten, en een oogenblik later was hij met behulp van Henderson's touwen, waarvan hij een goeden voorraad had gevonden in de bewaarplaats achter in het schip, tot bewegingloosheid gedoemd.

Ook kon hij niet meer schreeuwen, daar hem een prop in den mond was geduwd.

En daar zat hij nu in een hoek van zijn hut, en keek met zijn met bloed beloopten oogjes naar hetgeen Raffles deed.

Deze had een kaart uit de kaartenkast gehaald, spreidde ze uit op de tafel, en zeide half binnensmonds:

— Wij zijn nog nauwelijks een uur varens ten oosten van Tripolis. Die richting is echter niet de mijne, en wij zullen maar eens beginnen, mijn waarde heer Tucker, een juist tegenovergestelden koers te volgen — bijvoorbeeld in de richting van . . . Marseille! Gij schrikt? Ik heb U immers wel gezegd, dat ik aan het langste eind zou trekken!

Hij wendde zich tot Brand en Henderson, en vervolgde op vaste toon:

— Beklim de commandobrug, en maak je meester van kapitein Brick. Doe dien braven kerel vooral geen leed en bedenk dat hij niets met de zaak te maken heeft en hier alleen maar zijn plicht vervult. Hij is echter lastig en moet tot iederen prijs opgeborgen worden, anders zou mijn plan in duigen kunnen vallen, en dat niet alleen, maar wij zouden in een gevaarlijken toestand gaan verkeeren!

— En jij?

— Ik zal voorloopig hier blijven, vanwaar ik het dek en de commandobrug kan overzien . . .

— Neem je in acht voor Lupin — en voor den tweeden passagier, die nog op vrije voeten is.

— Maak je niet ongerust — en snel nu! Het is reeds bij elven en wij hebben nog heel wat te verrichten!

Raffles zag hoe de beide mannen naar de campagnetrap liepen en die haastig beklommen. Hij zag hoe Brand den dikken kapitein zijn revolver tusschen de ribben plaatste, en hoe de roerganger de onvoorzichtigheid beging, den kapitein te hulp te willen komen.

Hij zag ook, hoe Henderson den man aan het stuurrad met een enkelen slag neervelde, en dadelijk werd het schip stuurloos, en hij verliet

zelf haastig zijn post, snelde naar voren, en nam zelf het stuurad ter hand.

— Vlug met hen naar beneden! beval hij kortaf. Deze plaats is misschien nog beter — ik kan van hier bijna het geheele schip overzien. Mijnheer Brick, het spijt mij waarlijk oprecht, dit moet gij van mij gelooven, dat ik mijn toevlucht nam tot deze krasse maatregelen, maar het gaat nu eenmaal niet anders. Ik verzeker U dat U niet het minste leed zal geschieden, wanneer gij U slechts niet verzet. Blijf rustig in Uw hut! Dat is het beste wat gij kunt doen. Gij bevindt U tegenover een overmacht, Mijn vriend zal U opsluiten, maar gij behoeft niet gebonden te worden.

De dikke kapitein was alleen wat bleeker geworden, maar hij begreep wel, dat hij zich in het onvermijdelijke moest schikken, en met opgeheven handen liep hij voor Brand de smalle trap af, met de dreiging van den revolverloop tusschen zijn ribben, en verdween in zijn hut, waarvan Brand de deur achter hem afsloot met den sleutel.

En onmiddellijk riep Raffles met heldere stem door de spreekbuis, een kort bevel, de machines draaiden een weinig langzamer, snel ging het stuurrad door zijn vingers en de „Fridjof” beschreef een grooten boog, wendde den steven, en keerde op haren weg terug!

Weer een bevel, sneller wentelde de schroef, en in volle vaart stooft het fraaie jacht over de golven!

En het was juist gekeerd, toen ergens op het schip een schot kraakte, en de dikke ruit van het stuurhuisje vloog in scherven, waarbij Raffles licht aan de wang verwond werd door een der splinters. Vlak boven zijn hoofd ging de kogel door het houtwerk.

Hij bukte zich zoo diep mogelijk, zonder evenwel het stuurrad los te laten, en het schieten hield op.

Men kon hem blijkbaar niet meer zien.

Maar daar beneden hadden Brand en Henderson het schot ook gehoord, en vol ongerustheid kwamen zij uit hun schuilplaats te voorschijn en begonnen met de revolver in de vuist het schip af te zoeken, vastbesloten om Lupin onschadelijk te maken.

Maar die moest er wel alle hoeken en gaten van kennen, want ondanks hun zoeken konden zij hem niet ontdekken, en toch was het schip niet zoo bijzonder groot.

Zij waren er dan ook van overtuigd dat Lupin niet op dezelfde plek bleef, maar hun telkens wist te ontglippen. Tweemaal werd er bij dien wedloop over het dek en door de smalle gangen op hen geschoten, zonder dat het mogelijk was,

den schutter te ontdekken, en dit dreef hun woede nog hooger op.

En toen werd alles stil. Het was alsof de beide partijen stilzwijgend een soort van wapenstilstand hadden gesloten.

Daar beneden in de machinekamer stond de heer in hemdsmouwen als een echte chauffeur, smeerde de Dieselmotoren, en regelde hunnen loop.

Het kon omstreeks één uur in den nacht zijn toen Raffles plotseling de gewaarwording kreeg dat er in de duisternis iemand op hem toesloep, en toch had hij volstrekt niets gezien en niets gehoord.

Met een onwillekeurige, onberedeneerde beweging sloeg hij zijn linkervuist plotseling uit, een schelle kreet klonk, een glinsterend voorwerp viel op den grond, en een lichaam bonsde eerst tegen de koperen leuning van de brug, en toen langs het smalle trapje op het dek.

Haastige voetstappen klonken, en toen de verbaasde stem van Brand in de duisternis:

— Vervloekt! Het is geen man! Het is Jenny Bernard! Die kleine, duivelsche kat! Heeft zij je geraakt, Edward?

— Geen schram, Brand! Is zij zwaar gewond?

— Ik zou zeggen dat er niets aan haar mankeert, behalve dat zij een gat in het hoofd is gevallen. Wat moet ik met haar doen?

— Overboord, mylord? klonk de zware stem van Henderson.

— Wat ben je toch haastig, James! riep Raffles terug. Breng haar naar haar hut, en verbindt haar, Brand! Zij heeft een mes willen gebruiken en dat verheugt mij erg, want ik begin nu te gelooven dat zij hun laatste patroon al vershoten hebben, de heeren moordenaars! Nu, des te beter!

Daar beneden klonken de voetstappen weer over het dek, een deur piepte open, en het werd weer stil. En een paar uren achtereen stooft de „Fridjof” met haar grootste snelheid over de golven van de Middellandsche Zee en omstreeks twee uur in den nacht bevond zij zich op een vijftal mijlen van Marseille.

Raffles riep een kort bevel door de spreekbuis en dadelijk begon de schroef langzamer te draaien. Toen stond zij volkomen stil.

En een verbaasde, jonge stem klonk van het voordek:

— Wat is dat, Edward? De benzine is toch niet uitgeput!

— Neen, ik laat haar met opzet stilliggen, Brand! klonk de rustige stem van Raffles. Maak de motorboot in orde! Draag er het valies in, een kompas, een paar bussen beschuit, en wat

water! Overtuig je dat de benzinetank gevuld is!

— Maar mijn hemel — waarom?

— Omdat wij het schip gaan verlaten, Brand!

— Maar zij zullen ons nazetten — zij loopen toch harder dan een motorsloep!

— Zij kunnen ons niet nazetten, want ik laat de „Fridjof” zinken!

Er klonk een schreeuw, Brand stormde de trap op, en kwam met een bleek gezicht voor Raffles staan, dien hij bij den arm greep en toeriep:

— Je meent toch zeker niet in ernst, dat je dit jacht met bijna twintig opvarenden wilt laten zinken, in volle zee?

— Dat is inderdaad mijn plan, Brand — maar je behoeft je volstrekt niet ongerust te maken! antwoordde Raffles koeltjes. Volg mijn instructies op, en laat het anker uitwerpen!

Brand keek Raffles nog een oogenblik strak aan, ging toen zwijgend weder naar beneden en zoo snel mogelijk deed hij alles wat Raffles hem had bevolen. De motorsloep werd buiten de davits gedraaid, en was nu gereed om te worden neergelaten in zee. Het was een vrij groot vaartuig, en kon gemakkelijk acht of tien personen bevatten.

Raffles hoorde hoe de ankerketting door de kluisgaten liep en hij zag de reusachtige gedaante van Henderson bij het ankerspil, toen hij plotseling diens verbaasde stem hoorde:

— Maar voor den duivel — de ketting loopt geen meter uit, mylord!

— In orde, James! klonk de vroolijke stem van Raffles. Dat wist ik! Wij zijn hier boven een zandplaat, waarvan ik het bestaan zeer goed kende. Pakt het anker? Mooi zoo! Dan vlug alle manschappen naar boven op het dek gedragen, en de prop uit den bodem geslagen. Overtuig je dat niemand beneden blijft.

Bijna een vol half uur verliep, en toen waren alle nog bewusteloze matrozen, hofmeesters, bedienden, bootslieden in de frissche lucht gebracht, en uitspreid op het dek.

Zware slagen klonken toen in het hol van het schip, en toen kwam Henderson naar boven stormen, roepende:

— Het water stroomt met een armdikken straal het schip binnen, mylord!

— Goedzoo, James! Plaats je dan bij de boot, en wacht tot ik kom!

De „Fridjof” begon snel te zinken, terwijl alle ruimen ruischend vol liepen.

Raffles was de trap afgedaald, en hij hoorde de stem van Brand bij zijn oor, die fluisterend vroeg:

— En Lupin?

— Hij zal het schip niet kunnen verlaten, mijn waarde! Ditmaal geloof ik wel dat wij van hem

af zijn — en je begrijpt wel dat ik hem liever niet zelf meeneem!

Steeds dieper zonk het schip, en plotseling gingen alle lichten uit — de dynamo was onder water gekomen.

— Het is jammer van het fraaie vaartuig, mompelde Raffles, maar het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Over vier uren wordt het pas licht, dan zijn wij hoog en breed te Marseille, de bank opent haar kantoor om half negen, en deze zandplaat is nogal afgelegen, men zal het wrak niet zoo spoedig vinden! De opvarenden loopen niet het minste gevaar, want je voelt wel dat de „Fridjof” muurvast ligt, volkomen onbeweeglijk, en thans niet verder zinkt en het water heeft het dek toch nog niet eens bereikt. Maak nu de andere sloepen los, en laat ze wegdrijven . . .

Nog een kwartier verstreek, de twee andere, kleine sloepen dreven op verren afstand op de golven, meegevoerd door den stroom, en Henderson en Brand lieten behoedzaam de motorsloep aan de takels zakken, tot zij de oppervlakte van het water bereikt had. Zij konden gemakkelijk in de boot stappen, en wachtten nog slechts op Raffles.

Deze had zich glimlachend tot den zeer geschrikten heer in hemdsmouwen gewend, en zeide nu:

— Mijn waarde heer, gij zijt nog geheel vrij naar ik zie, en kunt de anderen gemakkelijk uit hun lastige positie bevrijden! Het is hier nu zeer donker, maar — het moest! Doe de groeten aan mijnheer Tucker en de anderen! Vaarwel — en verveel U niet al te zeer, tot aan het oogenblik, dat een voorbijvarend schip Uw treurigen toestand zal ontdekken! Ik beloof U overigens, dat ik te Marseille onmiddellijk de havenautoriteiten op de hoogte zal brengen — zoodra ik een kleine affaire met een der banken aldaar zal hebben afgewikkeld.

Raffles wipte in de boot, de takels werden losgemaakt, de kleine schroef begon vinnig te draaien en de kleine sloep verdween in de duisternis . . .

Het was pas zeer laat in den morgen van den volgenden dag, toen alle opvarenden van het wrak der „Fridjof” werden gehaald.

Jenny Bernard, ernstig gewond, werd gearresteerd.

Van Lupin werd echter geen spoor gevonden.

Het bleek pas naderhand, dat hij een afstand van tien kilometer zwemmend had afgelegd, bij het krieken van den dag, en toen Raffles het hoorde, weken later, riep hij vol bewondering uit:

— Hij is een schurk, en een zeer gevaarlijke — maar hij is een moedig man!

De volgende aflevering bevat:

De Russische Danseres

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885